

Senat  
Rzeczypospolitej Polskiej  
IX kadencja



# Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów  
na 41. posiedzeniu Senatu

Warszawa  
2018 r.



## SPIS TREŚCI

### ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 41. posiedzeniu Senatu:

senatora Marka Borowskiego .....	7
senatora Roberta Gawła.....	15
senatora Arkadiusza Grabowskiego .....	20
senatorów Tomasza Grodzkiego, Jerzego Wcisły, Ryszarda Bonisławskiego, Bogdana Klicha, Macieja Grubskiego, Grażyny Sztark, Jadwigi Rotnickiej, Leszka Czarnobaja, Kazimierza Kleiny, Roberta Dowhana, Piotra Zientarskiego, Andrzeja Kobiaka, Piotra Florka, Waldemara Sługockiego, Jerzego Fedorowicza, Piotra Wacha, Wiesława Kiliana, Jana Filipa Libickiego, Jarosława Dudy, Sławomira Rybickiego, Barbary Zdrojewskiej, Marka Rockiego, Mariana Poślednika oraz Andrzeja Misiółka .....	23
senatora Jana Hamerskiego.....	28
senatora Jana Marii Jackowskiego .....	30
senatora Stanisława Karczewskiego .....	35
senatora Andrzeja Kobiaka .....	37
senatora Andrzeja Pająka .....	44
senatora Grzegorza Peczkisa .....	47
senatora Mariana Poślednika.....	51
senatora Krystiana Probierza .....	53
senator Jadwigi Rotnickiej oraz senatora Piotra Florka.....	54
senatora Sławomira Rybickiego.....	57
senatora Czesława Ryszki .....	59
senator Janiny Sagatowskiej.....	65
senatora Waldemara Sługockiego.....	67



# 41. POSIEDZENIE SENATU

(17 maja 2017 r.)



**Oświadczenie senatora Marka Borowskiego**

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,  
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W dniu 3 marca br. skierowałem na Pańskie ręce oświadczenie w sprawie sytuacji, w jakiej znaleźli się mieszkańcy osiedla „Czerwona Jarzębina” na warszawskim Targówku i kilku innych osiedli w tym rejonie. Osoby te nie mogły uzyskać prawa własności do gruntów, za które zapłaciły pełną kwotę na specjalne konto w SK Banku w Wołominie, który to bank niestety upadł.

W odpowiedzi z dnia 20 marca br. – przy okazji dziękuję za szybką odpowiedź – podsekretarz stanu, pan Andrzej Nowak, poinformował mnie, że Ministerstwo Finansów poszukuje rozwiązania tego problemu i w tym celu zwróciło się do Ministerstwa Sprawiedliwości o prawną opinię w przedmiotowej sprawie. Opinia ta miała wpłynąć do Ministerstwa Finansów najwcześniej na początku kwietnia.

Mam nadzieję, że ze względu na spory upływ czasu od zapowiedzianej daty wystawienia opinii, dokument ten jest już w posiadaniu Ministerstwa Finansów. W związku z tym zwracam się z uprzejmą prośbą o poinformowanie mnie o treści tej opinii, najlepiej w formie przekazania mi jej kopii.

Z poważaniem  
Marek Borowski

**Odpowiedź  
MINISTRA  
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 31 maja 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 17 maja 2017 r. nr BPS/043-41-1013/17 przekazujące oświadczenie senatora Marka Borowskiego, złożone podczas 41. posiedzenia Senatu RP, w którym zwrócono się do Ministra Rozwoju i Finansów o kopię pisma Ministra Sprawiedliwości dotyczącego zagadnienia prawnego, jakie wyłoniło się na gruncie przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, w związku z postępowaniem upadłościowym Spółdzielczego Banku Rzemiosła i Rolnictwa w Wołominie – w załączeniu przesyłam kopię przedmiotowego pisma.

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA  
ROZWOJU I FINANSÓW  
Piotr Nowak  
Podsekretarz Stanu  
w Ministerstwie Finansów

**Załącznik**  
**Pismo MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 21 kwietnia 2017 r.

Pan  
Mateusz Morawiecki  
Wicepremier  
Minister Rozwoju i Finansów

Szanowny Panie Premierze,

w odpowiedzi na pismo zawierające prośbę o przedstawienie opinii prawnej w zakresie budzącego istotne wątpliwości zagadnienia prawnego powstałego na gruncie przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe w trakcie postępowania upadłościowego Spółdzielczego Banku Rzemiosła i Rolnictwa w Wołominie (dalej „SK Bank”), poniżej przedstawiam opinię w tym zakresie.

Jednocześnie zastrzegam, że przedstawiona opinia nie stanowi obowiązującej wykładni prawa i nie jest w żadnym wypadku wiążąca dla podmiotów stosujących prawo. W przypadku sporu na tle interpretacji określonych przepisów prawa jedynym organem uprawnionym do ich wiążącej w danej sprawie wykładni jest niezawisły sąd.

I. Z przekazanego Ministerstwu Sprawiedliwości stanowiska Ministra Finansów i Rozwoju wynika, że w postępowaniu upadłościowym SK Banku powstała wątpliwość co do wykładni przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 2171 z późn. zm., dalej: „p.u.”), które mają znaczenie dla ustalenia, czy nabywcy lokali, którzy posiadali promesy bezobciążeniowego wyodrębnienia lokali wystawione przez SK Bank przed ogłoszeniem jego upadłości, mogą, po spełnieniu warunków określonych w promesach, skutecznie domagać się od SK Banku, będącego w upadłości likwidacyjnej, złożenia oświadczenia o zgodzie na ustanowienie odrębnej własności lokali bez obciążania ich na rzecz SK Banku hipotekami, które obciążają nieruchomości ulegające podziałowi.

Jednocześnie Minister Rozwoju i Finansów wskazał, że w wyniku zawarcia umowy między Skarbem Państwa – Ministrem Finansów i SK Bankiem o udzieleniu wsparcia w formie gwarancji, po ogłoszeniu upadłości SK Banku wierzytelności kredytowe SK Banku, będące przedmiotem cesji stanowiącej zabezpieczenie umowy gwarancyjnej, są traktowane jak wierzytelności masy upadłości zabezpieczone zastawem na rzecz Skarbu Państwa zgodnie z art. 70<sup>1</sup> p.u.

Wśród wierzytelności kredytowych będących przedmiotem umowy cesji są m.in. wierzytelności zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach, na których realizowano przedsięwzięcia deweloperskie. Minister Rozwoju i Finansów wskazał, że syndyk w postępowaniu upadłościowym SK Banku przekazał informację o wystawianiu przez SK Bank promes bezobciążeniowego wyodrębnienia lokali na rzecz nabywców lokali w powstających budynkach finansowanych ze środków otrzymanych z SK Banku. W niektórych przypadkach stosowne postanowienia zawierano w umowach kredytowych SK Banku z podmiotami, które ustanowiły hipoteki na nieruchomościach, na których realizowano przedsięwzięcia deweloperskie. Warunkiem zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu była wpłata 100% ceny lokalu. Wpłata środków przez nabywcę lokalu, jak wskazano w piśmie Ministra Rozwoju i Finansów, nie była równoznaczna ze spłatą wierzytelności kredytowej zabezpieczonej hipotecznie. Promesy były wystawiane, a odpowiednie postanowienia umów kredytowych wprowadzane w związku z regulacją z art. 76 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2016 r. poz. 790, dalej: „u.k.w.h.”), zgodnie z którym w razie podziału nieruchomości, hipoteka obciążająca nieruchomość obciąża wszystkie nieruchomości utworzone przez podział.

Minister Rozwoju i Finansów wskazał na wątpliwości interpretacyjne związane z art. 91 ust. 2 p.u., zgodnie z którym „zobowiązania majątkowe niepieniężne



zmieniają się z dniem ogłoszenia upadłości na zobowiązania pieniężne i z tym dniem stają się płatne, chociażby termin ich wykonania jeszcze nie nastąpił”. Wskazany przepis z jednej strony jest interpretowany jako podstawa prawna przekształcenia zobowiązania SK Banku do wyrażenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokali, z drugiej, wskazuje się (opinie przedstawiane przed pełnomocników nabywców lokali) na konieczność zastosowania w przypadku upadłości SK Banku wykładni systemowej i celowościowej, która prowadziłaby do wniosku, że roszczenia nabywców lokali o wyrażenie zgód przez SK Bank na bezobciążeniowe wyodrębnienie są nadal skuteczne.

Minister Rozwoju i Finansów podkreślił, że przyjęcie określonej wykładni przepisu art. 91 ust. 2 p.u. pociąga za sobą poważne konsekwencje co do podejmowania dalszych działań w przedmiotowym postępowaniu, w szczególności z punktu widzenia zasad gospodarowania środkami publicznymi.

II. W pierwszej kolejności należy wyjaśnić rozumienie pojęcia (a) „zgoda wierzyciela lokalu” hipotecznego na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu” oraz (b) „promesa bezobciążeniowego wyodrębnienia lokalu”.

a. Zgoda wierzyciela hipotecznego na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu zawarta w umowie o ustanowienie hipoteki i ujawniona w księdze wieczystej.

Zgoda wierzyciela hipotecznego na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu zawarta w umowie o ustanowienie hipoteki i ujawniona w księdze wieczystej stanowi przypadek umownego określenia sposobu podziału hipoteki, o którym mowa w art. 76 ust. 4 zd. 2 u.k.w.h. Tylko taka zgoda jest objęta wprost zakresem zastosowania przepisów art. 425g i art. 425i p.u. oraz art. 361 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1574 z późn. zm., dalej: „p.r.”) (przy czym przepisy te dotyczą upadłości i restrukturyzacji dewelopera, a nie banku), które zawierają odesłanie zarówno do art. 22 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 16.9.2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 555, dalej: „u.o.p.n.”), jak i do art. 76 ust. 4 zd. 2 u.k.w.h. Przepisy te konsekwentnie wychodzą z założenia, że zgoda wierzyciela zabezpieczonego hipoteką (banku) na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu pozostaje w mocy na warunkach w niej określonych i umożliwia bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu (art. 425g p.u., art. 361 p.r.) albo daje nabywcy lokalu pierwszeństwo zaspokojenia przed wierzycielem hipotecznym (art. 425i p.u.).

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r. (sygn. akt IV CSK 385/12) zgoda na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu wpisana do księgi wieczystej powinna być zawarta w umowie ustanawiającej hipotekę, a zatem powinna być elementem oświadczeń woli obu stron tej umowy. Ewentualne późniejsze wyrażenie takiej zgody może być zakwalifikowane jako zmiana treści hipoteki, a zatem również wymaga oświadczeń woli obu stron, w tym właściciela obciążonej nieruchomości.

Na tle wskazanego powyżej orzeczenia SN mogłyby prima facie pojawić się wątpliwości co do tego, czy zgoda na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu, uzależniona od warunku zapłaty przez nabywcę pełnej ceny, jest zgodą, o której mowa w art. 76 ust. 4 zd. 2 u.k.w.h. Wątpliwości te jednak nie są już uzasadnione na tle stanu prawnego obowiązującego od dnia 1.1.2016 r., gdyż w treści art. 425g p.u. oraz art. 361 p.r. wprost wskazano na możliwość zawarcia w takiej zgodzie warunku wykonania zobowiązania nabywcy względem upadłego/dłużnika, a jednocześnie przepisy te mówią o zgodzie wyrażonej zgodnie z art. 76 ust. 4 zd. 2 u.k.w.h. Wniosek ten potwierdza również wykładnia art. 22 ust. 1 pkt 17 u.o.p.n., do którego także odsyłają art. 425g i art. 425i p.u. oraz art. 361 p.r., gdyż przepis ten mówi o zgodzie na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu po wpłacie pełnej ceny przez nabywcę. Należy zatem uznać, że ustawodawca jednoznacznie potraktował zgodę na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu uzależnioną od warunku zapłaty ceny przez nabywcę (o której mowa w art. 22 ust. 1 pkt 17 u.o.p.n.) jako zgodę, do której stosuje się art. 76 ust. 4 zd. 2 u.k.w.h., o ile jest ona ujawniona w księdze wieczystej. Wynika z tego wniosek,

że zgoda taka stanowi wystarczającą podstawę do bezobciążeniowego wyodrębnienia lokalu bez dodatkowego oświadczenia wierzyciela zabezpieczonego hipoteką. Z regulacji u.o.p.n. wynika ponadto, że zgoda na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu nie jest koniecznym elementem umowy deweloperskiej. Ustawa nakłada jedynie na dewelopera obowiązek zawarcia w umowie deweloperskiej informacji o zgodzie banku lub innego wierzyciela zabezpieczonego hipoteką na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu albo o braku takiej zgody (art. 22 ust. 1 pkt 17 u.o.p.n.).

b. Promesa udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu.

Odmienne od opisanego powyżej przypadku należy traktować przypadek zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu, nieujawnionej w księdze wieczystej, którą należy traktować w istocie jako promesę udzielenia takiej zgody. Promesa taka nie jest umownym sposobem podziału hipoteki, o którym mowa w art. 76 ust. 4 u.k.w.h., i nie może być samodzielną podstawą do bezobciążeniowego wyodrębnienia lokalu. Konieczne jest jeszcze oświadczenie woli banku, na podstawie którego dojdzie do wyodrębnienia lokalu bez obciążeń<sup>1</sup>. Oświadczenie takie można uznać za dokonanie podziału hipoteki łącznej, o którym mowa w art. 76 ust. 2 u.k.w.h., w taki sposób, że nie będzie ona obciążała wyodrębnianego lokalu. Promesa udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu ma zatem skutek obligacyjny, zobowiązując bank do udzielenia tej zgody w momencie wyodrębniania lokalu.

Informacja o promesie udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jest elementem, który należy zawrzeć w treści umowy deweloperskiej. Przepis art. 22 ust. 1 pkt 17 u.o.p.n. mówi co prawda wprost jedynie o zgodzie na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu, jeżeli takie obciążenie istnieje, a promesy udzielenia zgody nie można uznać za obciążenie. Wykładnia systemowa i celowościowa prowadzą jednak do jednoznacznego wniosku, że intencją ustawodawcy było zapewnienie nabywcy pełnej informacji co do prawnej sytuacji w zakresie bezobciążeniowego wyodrębnienia lokalu, co wynika w szczególności z faktu ujęcia w treści art. 22 ust. 1 pkt 17 u.o.p.n. zarówno informacji o zgodzie, jak i o jej braku. Uzasadnia to stosowanie art. 22 ust. 1 pkt 17 u.o.p.n. także do promesy zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu.

III. Ustawodawca konsekwentnie reguluje w przepisach Prawa upadłościowego (art. 425g, art. 425i p.u.) i Prawa restrukturyzacyjnego (art. 361 p.r.) jedynie skutki zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu ujawnionej w księdze wieczystej, podczas gdy skutki promesy wydania takiej zgody, nieujawnionej w księdze wieczystej, nie są wprost uregulowane. Oznacza to, że skutki ogłoszenia upadłości dewelopera albo otwarcia wobec niego postępowania restrukturyzacyjnego dla takiej promesy podlegają zasadom ogólnym, które należy jednak interpretować z uwzględnieniem celów upadłości i restrukturyzacji dewelopera określonych w art. 425b p.u. oraz art. 352 p.r., czyli z uwzględnieniem celu zaspokojenia nabywców w drodze przeniesienia na nich własności lokali, o ile racjonalne względy na to pozwolą.

Problematyka skutków ogłoszenia upadłości dewelopera wykracza poza zakres niniejszej opinii, można jednakże stwierdzić, że niewpisana do księgi wieczystej promesa zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu nie wpływa na kolejność zaspokojenia w razie likwidacji nieruchomości, na której prowadzone jest przedsięwzięcie deweloperskie, w postępowaniu upadłościowym (nie znajduje w tym przypadku zastosowania art. 425i in fine)<sup>2</sup>. Nie ma jednak podstaw do uznania, że promesa taka utraciła moc w sytuacji, w której dochodzi – zarówno w postępowaniu upadłościowym, jak i w postępowaniu restrukturyzacyjnym – do kontynuacji przedsięwzięcia deweloperskiego i przeniesienia własności lo-

<sup>1</sup> Por. postanowienie SN z dnia 21.2.2013 r., IV CSK 385/12.

<sup>2</sup> Tak M. Porzycki w: A. Hrycaj, P. Filipiak (red.). Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, Warszawa 2017, s. 1145, teza 5 do art. 361; podobnie P. Zimmerman, Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, wyd. 4, Warszawa 2016, teza 5 do art. 361.

kali na nabywców. W konsekwencji należy uznać, że promesa zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jest dalej wiążąca dla banku<sup>3</sup>, przy czym drugorzędne znaczenie ma kwestia, czy do wniosku tego doprowadzą zasady ogólne, czy stosowanie analogii z art. 425g p.u. albo art. 361 p.r.

IV. Skutki zgody na (a) bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu mieszkalnego oraz (b) promesy takiej zgody w razie upadłości banku

a. Zgoda na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu ujawniona w księdze wieczystej.

Stosunkowo prosta jest sytuacja prawna w odniesieniu do zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu ujawnionej w księdze wieczystej, do której stosuje się w pełnym zakresie art. 425g i art. 425i p.u. oraz art. 361 p.r., a zatem objętej zakresem zastosowania art. 76 ust. 4 u.k.w.h. Zgodę taką należy w istocie uznać za element treści ujawnionego w księdze wieczystej ograniczonego prawa rzeczowego (hipoteki), a zatem zachowuje ona pełną skuteczność niezależnie od upadłości wierzyciela hipotecznego. Ogłoszenie upadłości wierzyciela hipotecznego nie może bowiem prowadzić do rozszerzenia zakresu przysługującego mu ograniczonego prawa rzeczowego, gdyż prawo to istnieje w zakresie określonym treścią księgi wieczystej.

Jak wspomniano powyżej (II. lit. a), zgoda, o której mowa, stanowi wystarczającą podstawę do bezobciążeniowego wyodrębnienia lokalu bez dodatkowego oświadczenia wierzyciela zabezpieczonego hipoteką. Bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jest zatem możliwe także w razie upadłości banku i następuje na takich samych zasadach, jak poza upadłością. Nie wymaga ono jakichkolwiek działań ze strony syndyka czy innych organów lub uczestników postępowania upadłościowego.

b. Promesa udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu

Bardziej złożona jest kwestia skuteczności w razie upadłości banku wydanej przez ten bank promesy udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu. Jak wskazano powyżej (II. lit. b), promesa taka ma skutek obligacyjny, rodząc zobowiązanie banku do wydania zgody w momencie wyodrębnienia lokalu. Dla rozstrzygnięcia kwestii skuteczności takiego zobowiązania w razie upadłości banku należy przeanalizować jego charakter oraz podstawę prawną z perspektywy przepisów o skutkach ogłoszenia upadłości dla zobowiązań upadłego.

• Umowa o świadczenie na rzecz osoby trzeciej

Podstawą prawną wydania przez bank promesy udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jest stosunek prawny łączący bank z deweloperem, z którego wynika ustanowienie na rzecz banku hipoteki obciążającej nieruchomości, na której jest prowadzone przedsięwzięcie deweloperskie. Będzie to z reguły umowa kredytu bankowego (art. 69 ustawa z dnia 29.8.1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2016 r., poz. 1988, z późn. zm., dalej: „p.b.”) zawarta w celu sfinansowania przedsięwzięcia deweloperskiego. Umowę kredytu zawierają bank i deweloper, a nabywca lokalu mieszkalnego (z reguły zresztą nieznanany jeszcze w momencie jej zawarcia) nie jest jej stroną. Tym niemniej w zakresie, w jakim obejmuje promesę udzielenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu, umowa ta rodzi zobowiązanie banku względem (przyszłego) nabywcy tego lokalu. Należy zatem uznać umowę kredytu między bankiem a deweloperem, w tym zakresie, za umowę o świadczenie na rzecz osoby trzeciej. Skutkiem, wynikającym bezpośrednio z art. 393 §1 k.c. jest możliwość żądania przez nabywcę złożenia oświadczenia o zgodzie na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu bezpośrednio od banku. Roszczenie wynikające z promesy przysługuje zatem bezpośrednio nabywcy.

Kwalifikacji umowy banku z deweloperem w powyższym zakresie jako umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że w momencie zawierania umowy kredytu i ustanawiania hipoteki nie jest z reguły znana tożsamość nabywców lokali. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Naj-

<sup>3</sup> Zob. M. Porzycki w: A. Hrycaj, P. Filipiak (red.), op.cit., s. 1145, teza 5 do art. 361; podobnie P. Zimmerman, op.cit., teza 4 do art. 425 p.u. oraz teza 4 do art. 361 p.r.

wyższego<sup>4</sup> umowa na rzecz osoby trzeciej musi wskazywać beneficjenta, a przynajmniej w umowie muszą zostać zawarte takie postanowienia, które pozwolą go zidentyfikować. Jak wskazuje się w doktrynie, osoba trzecia nie musi być jednak imiennie wskazana, a jej indywidualizacja może nastąpić także później, byle przed nadejściem terminu spełnienia świadczenia przez dłużnika<sup>5</sup>. Oznacza to, że konstrukcja umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej nie wyklucza przypadku, gdy w umowie podstawowej (tu: umowie kredytu między bankiem i deweloperem) zostaną określone jedynie kryteria ustalenia beneficjentów (tu: nabywcy, którzy zawrą z deweloperem umowy deweloperskie), a ich imienne wskazanie będzie możliwe dopiero później (tu: każdorazowo w momencie zawarcia umowy deweloperskiej). Umowa o świadczenie na rzecz osoby trzeciej może przy tym stanowić dodatek do innej umowy (podstawowej) i być powiązana z tym podstawowym stosunkiem prawnym. Zastrzeżenie świadczenia na rzecz osoby trzeciej nie musi być dokonywane w chwili powstawania stosunku zobowiązaniowego między wierzycielem i dłużnikiem, może nastąpić też później<sup>6</sup>.

W zakresie dotyczącym promesy wydania zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu umowa kredytu zawarta między bankiem a deweloperem stanowi zatem umowę o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, w której stosunek między bankiem (dłużnikiem) a deweloperem (wierzycielem) jest stosunkiem pokrycia, między deweloperem (wierzycielem) a nabywcą lokalu (osobą trzecią, beneficjentem) zachodzi stosunek waluty, a wydając przyrzeczoną zgodę bank (dłużnik) realizuje łączący go z nabywcą lokalu (osobą trzecią, beneficjentem) stosunek zapłaty<sup>7</sup>.

- Udzielenie zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jako świadczenie majątkowe

Należy uznać, że złożenie przez bank oświadczenia umożliwiającego bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jest świadczeniem majątkowym. W doktrynie uznaje się, że świadczenie może także polegać na samym złożeniu oświadczenia woli<sup>8</sup>. Oświadczenie banku o zgodzie na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu wywołuje przy tym skutki zarówno w sferze majątkowej banku (skutkując zrzeczeniem się hipoteki w zakresie, w jakim miałyby obciążać wyodrębniany lokal), jak i nabywcy (skutkując nabyciem przez niego lokalu w stanie wolnym od obciążeń). Nie powinno być zatem wątpliwości, że zobowiązanie banku wynikające z promesy jest zobowiązaniem majątkowym niepieniężnym. Kwestia ta ma znaczenie dla rozważenia kolejnego, kluczowego dla omawianego zagadnienia problemu, jakim jest kwestia stosowania do wynikającego z promesy zobowiązania banku przepisu art. 91 ust. 2 p.u.

- Stosowanie art. 91 ust. 2 p.u. do zobowiązania banku wynikającego z promesy
- Reguła przewidziana w art. 91 ust. 2 p.u. jest zasadą ogólną znajdującą zastosowanie, o ile odmiennej regulacji nie przewidują przepisy szczególne, w szczególności dotyczące zobowiązań z umów wzajemnych, których wykonania zażądał syndyk (art. 98 p.u.), a także poszczególnych, uregulowanych odrębnie, typów umów<sup>9</sup>. Takimi przepisami dotyczącymi umowy kredytu są art. 111 i art. 434 pkt 2 p.u., z których ten drugi znajduje zastosowanie w przypadku upadłości banku-kredytodawcy. Zgodnie z art. 434 pkt 2 p.u. z momentem ogłoszenia upadłości umowa kredytu ulega rozwiązaniu, jeżeli do dnia ogłoszenia upadłości nie nastąpiło oddanie środków pieniężnych do dyspozycji kredytobiorcy (art. 434 pkt 2 p.u.). Na podstawie tego przepisu należy a contrario przyjąć, że

<sup>4</sup> Wyrok SN z 28.11.2003, IV CK 206/02.

<sup>5</sup> M. Bednarek w: E. Łętowska (red.), Prawo zobowiązań – część ogólna, System Prawa Prywatnego, t. 5, Warszawa 2006, s. 895.

<sup>6</sup> M. Bednarek w: E. Łętowska (red.), op.cit., s. 885.

<sup>7</sup> Na temat konstrukcji umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej zob. M. Bednarek w E. Łętowska (red.), op.cit., s. 869.

<sup>8</sup> T. Dybowski, A. Pyrzyńska w: E. Łętowska (red.), Prawo zobowiązań – część ogólna, System Prawa Prywatnego, t. 5, Warszawa 2006, s. 177–178.

<sup>9</sup> Por. A. Jakubecki w: A. Jakubecki, F. Zedler, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, Warszawa 2011, teza 3 do art. 91.

umowa kredytu pozostaje w mocy, jeżeli doszło do oddania środków pieniężnych do dyspozycji kredytobiorcy. W doktrynie uznaje się, że przepis ten określa również skutki ogłoszenia upadłości dla umów kredytu, na podstawie których w momencie ogłoszenia upadłości środki zostały oddane do dyspozycji kredytobiorcy jedynie w części. W przypadkach takich przepis ten znajduje zastosowanie w części, w tym zakresie, w jakim nie doszło jeszcze do oddania środków pieniężnych do dyspozycji kredytobiorcy, a w pozostałej części, w jakiej środki już zostały oddane do jego dyspozycji, umowa kredytu pozostaje w mocy<sup>10</sup>.

Utrzymanie umów kredytowych w mocy w zakresie, w jakim doszło już do oddania środków pieniężnych do dyspozycji kredytobiorcy jest konieczne dla ochrony kredytobiorców przed koniecznością nagłej spłaty kredytu, który mógł być udzielony na długi okres. Ułatwia także likwidację masy upadłości przez usprawnienie przeniesienia portfela należności kredytowych należących do masy upadłości na nabywcę, którym może być w szczególności inny bank, kontynuujący w późniejszym okresie relację z klientem upadłego banku.

Utrzymanie w mocy umowy kredytowej między upadłym bankiem i deweloperem oznacza, że pozostaje w mocy również wynikające z jej umowy zobowiązanie banku do wyrażenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu. Do zobowiązania tego nie stosuje się art. 91 ust. 2 p.u., a zatem nie ulega ono przekształceniu w zobowiązanie pieniężne. Zobowiązania z utrzymującego się w mocy stosunku prawnego – a takim jest umowa kredytu w zakresie, w jakim środki zostały oddane do dyspozycji dewelopera – należy traktować na zasadach analogicznych, jak zobowiązania z umowy, której wykonania zażądał syndyk (art. 98 p.u.). To oznacza, że należy je uznać za zobowiązania masy upadłości (art. 230 ust. 2 p.u.) podlegające zaspokojeniu zgodnie z ich treścią na bieżąco w terminach wymagalności, o ile pozwalają na to fundusze masy upadłości (art. 343 ust. 1 p.u.). W przypadku zobowiązania do wyrażenia zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu ten ostatni warunek jest spełniony niejako z definicji, gdyż – z uwagi na jego niepieniężny charakter – spełnienie tego zobowiązania nie wymaga wydatkowania funduszy masy upadłości. Prowadzi to do wniosku, że syndyk ma obowiązek złożenia oświadczenia woli wyrażającego zgodę na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu, działając (zgodnie z art. 160 ust. 1 p.u.) na rachunek upadłego banku.

Na marginesie należy zauważyć, że w omawianym tu zakresie przepis art. 434 pkt 2 p.u. nie uległ zmianie wraz z wejściem w życie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne w dniu 1.1.2016 r. Wskazana powyżej interpretacja, uznająca ten przepis za regulację szczególną w stosunku do art. 91 ust. 2 p.u., jest zatem równie uzasadniona na gruncie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego w brzmieniu obowiązującym między 1.10.2003 r. a 31.12.2015 r.

- Możliwość modyfikacji zobowiązania wynikającego z promesy po ogłoszeniu upadłości

W związku z utrzymaniem w mocy umowy kredytu między upadłym bankiem a deweloperem pojawia się pytanie, czy po ogłoszeniu upadłości dopuszczalna jest modyfikacja zobowiązania wynikającego z promesy wydania zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu. W zakresie tym zastosowanie znajdują ogólne zasady prawa cywilnego dotyczące umów o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, z uwzględnieniem tego, że na rachunek upadłego banku działa syndyk (art. 160 ust. 1 p.u.), który obowiązany jest do działania w zbiorowym interesie wierzycieli (art. 2 ust. 1 i art. 179 p.u.). Strony umowy (czyli deweloper oraz bank, na którego rachunek działa syndyk) pozostają „gospodarzami” umowy (domini negotii), a zatem mogą co do zasady modyfikować jej treść<sup>11</sup>. Interes nabywcy chroniony jest jednak przez art. 393 §2 k.c., zgodnie z którym zastrzeżenie

<sup>10</sup> R. Adamus, Prawo upadłościowe. Komentarz, Warszawa 2016, teza 3 do art. 434; podobnie A. Pokora w: A. Witosz, A.J. Witosz, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, wyd. 5, Warszawa 2014, tezy do art. 434.

<sup>11</sup> M. Bednarek w: E. Łętowska (red.), op.cit., s. 887.

świadczenia na rzecz osoby trzeciej nie może być odwołane ani zmienione, jeżeli osoba trzecia oświadczyła, że chce z zastrzeżenia skorzystać. Z momentem tego oświadczenia osoba trzecia definitywnie nabywa prawo do zastrzeżonego na jej rzecz świadczenia<sup>12</sup>. Oznacza, że od tego momentu w swoim prawie do modyfikacji albo nawet zniesienia umowy podstawowej strony są ograniczone w części dotyczącej świadczenia zastrzeżonego dla osoby trzeciej. Należy zatem uznać, że – o ile nabywca lokalu oświadczy, że ma zamiar skorzystać z zastrzeżonej na jego rzecz promesy – deweloper oraz syndyk działający na rachunek upadłego banku nie mogą skutecznie zmodyfikować zobowiązania wynikającego z promesy wydania zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu.

- Przypadek nieprzeznaczenia kwoty zapłaconej przez nabywcę na zaspokojenie należności banku

Celem obciążenia hipoteką nieruchomości, na której prowadzone jest przedsięwzięcie deweloperskie, jest zabezpieczenie wierzytelności banku. Promesa wydania przez bank zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu jest w związku z tym z reguły uzależniona od zapłaty ceny przez nabywcę lokalu. Otrzymana od nabywcy suma powinna zostać przeznaczona przez dewelopera na zaspokojenie odpowiedniej (przypadającej na dany lokal) części wierzytelności banku zabezpieczonej hipoteką. Oznacza to, że w przypadku należytego wykonywania przez obie strony (dewelopera i bank) umowy kredytu masa upadłości banku nie ponosi uszczerbku wskutek bezobciążeniowego wyodrębnienia lokalu, gdyż odpowiednia część należności kredytowej banku została już spłacona.

Mniej korzystna dla masy upadłości jest sytuacja, w której z jakiegokolwiek powodu wpłacona przez nabywcę cena lokalu mieszkalnego nie została przeznaczona na spłatę kredytu zabezpieczonego hipoteką na nieruchomości, na której prowadzone jest przedsięwzięcie deweloperskie. Samo wystąpienie takiej sytuacji nie powoduje jednak utraty skuteczności promesy wydania przez bank zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu ani nie zmienia stanu prawnego w razie upadłości banku. Istnienie skutecznego – także w upadłości – zobowiązania banku do wydania zgody na bezobciążeniowe wyodrębnienie lokalu zależy od treści umowy kredytu (stosunku prawnego między bankiem a deweloperem) określającej warunki wydania takiej zgody, a zatem determinującej, w jakim zakresie istnieje zobowiązanie banku wobec nabywcy z umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej (art. 393 k.c.). Jeżeli określonym w promesie warunkiem wydania przez bank zgody jest jedynie zapłata przez nabywcę pełnej ceny, to dla istnienia zobowiązania banku na gruncie art. 393 k.c. oraz jego skuteczności w upadłości nie ma znaczenia, czy wpłacona cena została przeznaczona przez dewelopera na spłatę zobowiązań wobec banku.

- V. Reasumując, należy przyjąć że nabywcy lokali, którzy posiadali promesy bezobciążeniowego wyodrębnienia lokali wystawione przez bank, w związku z zawarciem umowy kredytowej między bankiem a deweloperem, przed ogłoszeniem upadłości banku, mogą domagać się od banku w upadłości likwidacyjnej złożenia oświadczenia o zgodzie na bezobciążeniowe wyodrębnienie ich lokali. Do zobowiązań z wyżej wymienionych promes nie ma zastosowania art. 91 ust. 2 p.u.

Jednocześnie pragnę zasygnalizować, że w związku z wątpliwościami, które, jak pokazuje niniejsza sprawa, mogą powstawać przy interpretacji przeanalizowanych wyżej przepisów w kontekście upadłości banku finansującego przedsięwzięcie deweloperskie, Minister Sprawiedliwości rozważy podjęcie działań legislacyjnych, które na przyszłość zapobiegną występowaniu tego typu wątpliwości.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia  
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI  
Marcin Warchoń  
Podsekretarz Stanu

<sup>12</sup> Ibidem, s. 901.

**Oświadczenie senatora Roberta Gawła***skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło*

Szanowna Pani Premier!

Władze samorządowe miast i gmin Kórnik oraz Śrem, a także powiatu średzkiego apelują o wykonanie drogi na odcinku od drogi ekspresowej S11, od węzła Kórnik-Północ do autostrady A2, do węzła Poznań-Wschód.

W uzasadnieniach apeli przyjętych przez władze uchwałodawcze wyżej wymienionych jednostek samorządu terytorialnego napisano, że w związku z dynamicznym rozwojem transportu drogowego, w szczególności przewozu osób i rzeczy przez przedsiębiorstwa spedycyjne zlokalizowane na terenie gmin Kórnik, Kleszczewo, Mosina, Śrem i Stęszew, w województwie wielkopolskim wzrasta ruch ciężkich pojazdów.

Już w chwili obecnej przepustowość drogi S11 na odcinku od Kórnika do Poznania w godzinach szczytu komunikacyjnego jest niewystarczająca. Zjazd z drogi S11 na autostradę A2 (na węźle Krzesiny) powoduje zatory komunikacyjne, co ma wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Samorzady ww. gmin zabiegają o rozbudowę drogi wojewódzkiej numer 431, co jest w pełni uzasadnione. Przypuszczać należy, że modernizacja tej drogi spowoduje jeszcze większe natężenie ruchu pojazdów, a droga S11 w kierunku od Kórnika do Poznania nie będzie pełniła swojej funkcji – trasy ekspresowej. Bez nowego połączenia z autostradą A2 przebudowa drogi 431 nie przyniesie oczekiwanych rezultatów.

Pragnę wyrazić swoje poparcie dla propozycji budowy drogi na odcinku od drogi ekspresowej S11, od węzła Kórnik-Północ do autostrady A2, do węzła Poznań-Wschód. Rada Miasta i Gminy Kórnik postuluje o zrealizowanie powyższego zadania do 2020 r. Proszę o udzielenie informacji, czy, a jeśli tak to kiedy, realnie jest wykonanie niniejszej inwestycji?

Z wyrazami szacunku  
Robert Gawł

**Odpowiedź  
MINISTRA  
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 8 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Gawła podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie budowy nowego połączenia drogi ekspresowej S11 w m. Kórnik z autostradą A2 na w. Poznań Wschód, przekazane Pani Prezes Rady Ministrów za pismem z dnia 27 maja 2017 r. (znak: BPS/043-41-1014/17) a następnie przesłane według właściwości Ministrowi Infrastruktury i Budownictwa w dniu 30 maja 2017 r. za pismem znak: DSP.INT.4813.17.2017, uprzejmie przedstawiam stanowisko w sprawie.

Droga ekspresowa S11 jest już połączona z autostradą A2 w węźle Poznań Krzesiny. Oznacza to, że na odcinku A2 – Kórnik zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci dróg ekspresowych i autostrad (Dz. U z 2004 r.

Nr 128, poz. 1334, z późn. zm.) została już wybudowana droga klasy ekspresowej (S11). Wobec ogromnej skali potrzeb w zakresie dokończenia budowy sieci autostrad i dróg ekspresowych, resort nie ma w planach aktualnie budowy dróg równoległych – zastępujących już wybudowane odcinki dróg o najwyższych standardach technicznych.

Jednocześnie pragnę wskazać, iż resort realizuje zadania ujęte w *Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*, w niekorzystnych uwarunkowaniach finansowych. Wynika to z wartości limitu, który wynosi 107 mld złotych, co jest niewystarczające na realizację wszystkich zadań w nim ujętych, wycenionych na blisko 200 mld złotych. Aktualnie trwają ostatnie ustalenia dotyczące możliwości realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w *Programie*. Zadania inwestycyjne, które będą mogły zostać zrealizowane w ramach limitu zostaną zaprezentowane w aktualizacji *Programu*, który zostanie skierowany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych.

Pozdrawiam

z upoważnienia  
MINISTRA  
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA  
Jerzy Szmit  
Podsekretarz Stanu



**Oświadczenie senatora Roberta Gawła**

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

*Szanowna Pani Minister!*

*Pragnę zwrócić uwagę na problem, z jakim borykają się osoby, które ponownie ubiegają się o przyznanie stopnia niepełnosprawności przez powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności.*

*Termin posiedzenia komisji lekarskiej rozpatrującej wnioski może być wyznaczony dopiero po terminie, w którym utraci ważność wcześniejsze orzeczenie o niepełnosprawności. Takie prawo oznacza często brak ciągłości zatrudnienia, ponieważ pracodawcy rozwiązują umowę i czekają do czasu ponownego orzeczenia stopnia niepełnosprawności.*

*W związku z tym bardzo proszę o udzielenie informacji, czy planowane jest rozwiązanie przedstawionego problemu, co uważam za konieczne.*

*Z wyrazami szacunku  
Robert Gawł*

**Odpowiedź**

Warszawa, 14 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Gawła podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 roku, skierowane do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej i przekazane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 maja 2017 r. (znak sprawy: BPS/043-41-1015/17), w sprawie problemu z jakim borykają się osoby, ponownie ubiegające się o przyznanie stopnia niepełnosprawności przez powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, uprzejmie wyjaśniam.

W aktualnym stanie prawnym zasady wydawania orzeczeń o stopniu niepełnosprawności określają przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. *o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* (Dz. U. z 2016 r. poz. 2046, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. *w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności* (Dz. U. z 2015 r. poz. 1110).

Zgodnie z powyższymi przepisami postępowanie orzecznicze jest postępowaniem wnioskowym, odbywa się na wniosek osoby zainteresowanej. W celu zachowania ciągłości statusu osoby niepełnosprawnej, osoba powinna złożyć wniosek o ponowne wydanie orzeczenia do powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności. Na podstawie §15 ust. 1 rozporządzenia *w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności* osoba niepełnosprawna posiadająca orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane na czas określony może wystąpić z wnioskiem o wydanie orzeczenia o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności, nie wcześniej niż 30 dni przed upływem ważności posiadanego orzeczenia. Wyjaśnienia wymaga, że wskazany termin na złożenie wniosku o wydanie kolejnego orzeczenia wprowadzony

został w celu formalnego dopuszczenia możliwości złożenia przez osobę ubiegającą się o wydanie orzeczenia wniosku przed upływem ważności posiadanego orzeczenia, tak aby zespół mógł wniosek przyjąć i zająć się wyznaczeniem terminu posiedzenia w sprawie wydania orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność.

W okresie od dnia złożenia ww. wniosku do dnia upływu ważności orzeczenia wydanego na czas określony, zespół może wezwać osobę do uzupełnienia dokumentacji medycznej lub przedłożenia innej dokumentacji potrzebnej do wydania orzeczenia, tj. może podjąć czynności niezbędne do przygotowania posiedzenia składu orzekającego. W takim przypadku termin posiedzenia składu orzekającego rozpatrującego wniosek o wydanie kolejnego orzeczenia powinien być wyznaczony, jeżeli pozwalają na to warunki organizacyjne, niezwłocznie po dniu upływu ważności orzeczenia wydanego na czas określony, tak aby osoba orzekana, w sytuacji ponownego zaliczenia jej do osób niepełnosprawnych zachowała ciągłość statusu osoby niepełnosprawnej co jest istotne dla realizacji przysługujących jej ulg i uprawnień. Należy również wyraźnie podkreślić, iż w świetle przepisów prawa niedopuszczalne jest wydanie nowego orzeczenia w okresie ważności dotychczasowego orzeczenia, stąd powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności może przyjąć wniosek o wydanie orzeczenia osoby posiadającej ważne orzeczenie wydane na czas określony, składany ze względu na upływ terminu jego ważności, jednakże nie może rozpatrzyć tego wniosku, tj. wydać kolejnego orzeczenia na posiedzeniu składu orzekającego przed upływem terminu ważności wydanego wcześniej orzeczenia. Złamanie powyższej zasady doprowadziłoby do legitymowania się przez osobę zainteresowaną dwoma orzeczeniami (decyzjami) dotyczącymi tego samego przedmiotu postępowania, wobec tej samej strony postępowania, co automatycznie powodowałoby konieczność stwierdzenia nieważności nowego orzeczenia wydanego w okresie ważności dotychczasowego orzeczenia. Powyższe wynika z art. 156 §1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zgodnie z którym organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Wyjątek od przedstawionej zasady dotyczy jedynie orzeczeń wydawanych ze względu na zmianę stanu zdrowia na podstawie §15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. *w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności*.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że powyższa regulacja wprowadzona została w celu zminimalizowania ryzyka związanego z przedłużaniem się procesu orzekania. Do dnia 31 grudnia 2009 r. obowiązywały przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. *w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności*, które nie określały terminu złożenia wniosku o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności. W konsekwencji osoby niepełnosprawne posiadające ważne orzeczenie składały bardzo często wniosek o wydanie kolejnego orzeczenia na kilka miesięcy przed upływem terminu ważności posiadanego orzeczenia. Jednocześnie zespoły orzekające o niepełnosprawności nie miały możliwości prawnej wydania kolejnego orzeczenia, ze względu na funkcjonowanie w obrocie prawnym ważnej decyzji. Prowadziło to do niezadowolenia osób zainteresowanych i składania skarg na postępowanie organów orzeczniczych.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. dokonano nowelizacji przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. *w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności* przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 2009 r. *zmieniającego rozporządzenie w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności* (Dz. U. Nr 224, poz. 1803). Jednym z elementów procedury orzeczniczej poddanych nowelizacji stało się określenie terminu złożenia wniosku o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności. Znowelizowano przepis §15 ust. 1 rozporządzenia *w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności* w ten sposób, że osoba niepełnosprawna posiadająca orzeczenie wydane na czas określony może wystąpić z wnioskiem o wydanie orzeczenia o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności, nie wcześniej niż 30 dni przed upływem ważności posiadanego orzeczenia. Celem

przedmiotowej zmiany było określenie czytelnych zasad postępowania w przypadku ubiegania się o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności i tym samym zapobieganie powstawaniu sporów pomiędzy stronami postępowania w tym zakresie.

Pragnę zwrócić uwagę, iż wskazane powyżej rozwiązanie przyjęte w systemie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności nie wpływa – pomimo braku możliwości wydania kolejnego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności w okresie ważności posiadanego orzeczenia (z wyjątkiem sytuacji zmiany stanu zdrowia) – negatywnie na prawo do korzystania z określonych uprawnień pod warunkiem uwzględnienia specyfiki procesu orzekania o niepełnosprawności w przepisach regulujących ich przyznawanie.

Kwestia wliczenia pracownika do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych została jednoznacznie uregulowana w art. 2a ustawy o *rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych*. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu osobę niepełnosprawną wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych począwszy od dnia przedstawienia pracodawcy orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność. Ustęp 2 ww. przepisu stanowi, iż w przypadku przedstawienia pracodawcy kolejnego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, osobę niepełnosprawną wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych począwszy od dnia złożenia wniosku o wydanie orzeczenia, jeżeli z orzeczenia wynika, że w tym okresie osoba ta była niepełnosprawna, a wniosek o wydanie orzeczenia został złożony nie później niż w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin ważności poprzedniego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, z zastrzeżeniem ust. 3, który stanowi, iż bez względu na datę złożenia wniosku o wydanie kolejnego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, osobę niepełnosprawną wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych również w okresie do 3 miesięcy poprzedzających dzień przedstawienia pracodawcy kolejnego orzeczenia, jeżeli z treści tego orzeczenia wynika, że w tym okresie osoba ta była niepełnosprawna.

Ponadto pragnę wyjaśnić, iż Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych na bieżąco szkoli i poucza jednostki objęte nadzorem Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych o konieczności stosowania przepisów, standardów i procedur postępowania w sprawach dotyczących orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności, w tym konieczności przestrzegania terminów obowiązujących w procedurze orzeczniczej, tak aby wymagane prawem poszczególne czynności podejmowane w postępowaniu orzeczniczym były wykonywane z zachowaniem najwyższych standardów, nie powodując negatywnych skutków dla osób niepełnosprawnych.

Jednocześnie chciałbym poinformować, iż zarządzeniem nr 6 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2017 r. powołany został Międzyresortowy Zespół do spraw Opracowania Systemu Orzekania o Niepełnosprawności oraz Niezdolności do Pracy (M.P. poz. 167). Zespół jest organem pomocniczym Prezesa Rady Ministrów, którego głównym zadaniem jest dokonanie analizy funkcjonowania systemu orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy w kontekście ich spójności i konieczności koordynacji działań lub możliwości ich zintegrowania oraz opracowanie projektu ustawy o **orzekaniu o niepełnosprawności i niezdolności do pracy**. W mojej ocenie przedstawiony problem powinien zostać wzięty pod uwagę przy opracowywaniu nowych rozwiązań prawnych regulujących zasady orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy. Zgodnie z postanowieniami zarządzenia zakończenie prac Zespołu powinno nastąpić nie później niż do dnia 31 marca 2018 r.

Z poważaniem

MINISTER  
z up. Krzysztof Michałkiewicz  
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Arkadiusza Grabowskiego**

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

*Szanowny Panie Ministrze!*

*W czasie moich dyżurów w biurze senatorskim zgłaszają się do mnie mieszkańcy z zapytaniem w sprawie obowiązującej zasady oferowania przez farmaceutów zamienników leków. Stąd moje zapytania do Pana Ministra.*

*Czy tańsze odpowiedniki leków oryginalnych, tzw. generyki, mają takie samo działanie i chodzi tylko o różnicę w cenie?*

*Czy tańszy odpowiednik poza tym, że zawiera tę samą substancję leczniczą w identycznej co oryginalny lek dawce, która wchłania się w tym samym stopniu i czasie, posiada takie same co lek oryginalny gwarancje skuteczności, jakości i bezpieczeństwa? Czy identyczna substancja czynna w obydwu preparatach gwarantuje taki sam wpływ na pacjenta używającego oryginału i generyka? Czy produkcja generyków odbywa się na podstawie takich samych standardów wytwarzania? Kto kontroluje jakość, bezpieczeństwo i skuteczność leków generycznych?*

*Ponadto chciałbym uzyskać informację, czy lekarz przepisujący leki ma możliwość takiego wypisania recepty, aby farmaceuta miał możliwość wydania wyłącznie leku oryginalnego. Czy nie byłoby zasadne, aby pozostawić decyzję co do ewentualnego zastosowania generyka do wyłącznych kompetencji lekarza wypisującego receptę?*

*Doskonale zdaję sobie sprawę z tego, iż niższa cena tych leków powoduje, że są one bardziej dostępne dla przeciętnego pacjenta. Nie jestem przeciwnikiem leków generycznych, gdyż doskonale rozumiem, że dla wielu osób, zwłaszcza przewlekle chorych i stale przyjmujących kilka preparatów, w tym osób starszych o niskim poziomie dochodów, korzystanie z zamienników jest jedyną szansą na prowadzenie leczenia.*

*Moje powyższe zapytania podyktowane są przede wszystkim troską o zgłaszających się do mojego biura zaniepokojonych, przeważnie w sędziwym wieku, obywateli.*

*Z poważaniem  
Arkadiusz Grabowski*

**Odpowiedź**

Warszawa, 9 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Arkadiusza Grabowskiego na 41. posiedzeniu Senatu w dniu 17 maja 2017 r. skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła w sprawie obowiązującej zasady oferowania przez farmaceutów zamienników leków uprzejmie informuję co następuje.

Przepis art. 2 pkt 13 lit. a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1536 ze zm.) stanowi, że odpowiednikiem leku jest lek zawierający tę samą substancję czynną oraz mający te same wskazania i tę samą drogę podania przy braku różnic postaci farmaceutycznej.

Zatem bezsporną korzyścią dla pacjentów jest możliwość stosowania leków tak samo skutecznych i bezpiecznych, przy jednoczesnym znacznym obniżeniu kosztów ich stosowania.

Fakt wprowadzania tańszych odpowiedników do wykazu leków refundowanych skutkuje podwyższeniem odpłatności pacjenta za „leki – droższe odpowiedniki”. Cena tańszego leku w wykazie determinuje obniżenie wysokości limitu finansowania wszystkich odpowiedników z jednej grupy limitowej. Ze środków publicznych finansowana jest wyłącznie taka część ceny leku, która nie jest większa niż wysokość limitu finansowania. Różnica pomiędzy ceną detaliczną leku a wysokością limitu finansowania stanowi odpłatność pacjenta. Zatem jeżeli nie ulega zmianie poziom ceny leku drogiego, to objęcie refundacją tańszego odpowiednika będzie skutkowało obniżeniem limitu finansowania przy jednoczesnym wzroście odpłatności pacjenta.

Wprowadzony ustawą refundacyjną system refundacji leków i ustalania cen urzędowych ma za zadanie, między innymi obniżyć koszty leczenia, ponoszone przez pacjentów z własnych środków, jak i przez płatnika publicznego. Często nie znajduje uzasadnienia wysoki poziom cen poszczególnych leków. Nie wskazują na to ani wyjątkowa skuteczność i bezpieczeństwo stosowania leku, ani wielkość kosztów produkcji lub importu. Dopuszczając odpowiedniki do obrotu przeprowadzane są badania biorównoważności, czyli badanie czy nowy lek w środowisku biologicznym, w organizmie, będzie miał takie samo działanie. Dopiero po uzyskaniu pomyślnych wyników tych badań lek może zostać dopuszczony do stosowania u ludzi. Zatem przyjęto, że lek oryginalny oraz jego odpowiedniki są lekami biorównoważnymi, ponieważ na to wskazały wyniki badań naukowych.

Mając na uwadze fakt, że odpowiedniki leków są biorównoważne czyli mają identyczny wpływ na organizm człowieka jak leki oryginalne, w ustawie o refundacji wprowadzono przepis art. 44, który stanowi, że osoba wydająca leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyroby medyczne objęte refundacją ma obowiązek poinformować świadczeniobiorcę o możliwości nabywania leku objętego refundacją, innego niż lek przepisany na receptę, o tej samej nazwie międzynarodowej, dawce, postaci farmaceutycznej, która nie powoduje powstania różnic terapeutycznych, i o tym samym wskazaniu terapeutycznym, którego cena detaliczna nie przekracza limitu finansowania ze środków publicznych oraz ceny detalicznej leku przepisanej na receptę. Apteka ma obowiązek zapewnić dostępność tego leku. Osoba wydająca ma obowiązek, na żądanie świadczeniobiorcy, wydać taki lek.

Natomiast w przypadku kiedy osoba wystawiająca receptę umieści na niej informację „nie zamieniać”, wskazując na niemożność dokonania zamiany przepisanego leku, recepta jest realizowana na lek wskazany na receptę.

Odnosząc się do problemu zapewnienia właściwej jakości wytwarzania odpowiedników leków uprzejmie informuję, że każda produkcja leków podlega procedurze Dobrej Praktyki Wytwarzania (Good Manufacturing Practice, „GMP”), która jest zestawem przepisów i wytycznych stosowanych w produkcji leków, materiałów medycznych i aktywnych substancji farmaceutycznych. GMP zapewnia, że produkty mają odpowiednią tożsamość, dawkę, jakość i czystość, zgodną z zatwierdzoną dokumentacją oraz, że cechy te nie zostaną zmienione podczas wytwarzania, pakowania, magazynowania i dystrybucji, Dobra Praktyka Wytwarzania jest częścią Systemu Zapewnienia Jakości obejmującą metody, procesy i zasoby, zapewniające, że produkty są wytwarzane i sprawdzane zgodnie z wymaganiami ustalonymi przez władze przy rejestracji i wydawaniu zezwolenia na wytwarzanie.

Wymagania Dobrej Praktyki Wytwarzania zostały określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 9 listopada 2015 r. w sprawie wymagań Dobrej Praktyki Wytwarzania (Dz.U. z 2015 r. poz. 1979 ze zm.) wydanego na podstawie art. 39 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, ze zm.). Zgodnie z tą ustawą działalność polegająca na wytwarzaniu lub imporcie produktu leczniczego oraz badanego produktu leczniczego, wymaga uzyskania zezwolenia. Główny Inspektor Farmaceutyczny wydaje zezwolenia na prowadzenie powyższej działalności w oparciu o przepisy ustawy.

Należy wskazać, że błędy w wytwarzaniu mogą w efekcie prowadzić do wadliwego leku stanowiącego poważne zagrożenie dla zdrowia lub życia pacjenta. To właśnie dlatego państwo rozacza szeroki parasol ochronny nad pacjentami, którego efektem jest między innymi:

1. – rejestracja leków przed ich wprowadzeniem na rynek;
2. – przepisy dotyczące Dobrej Praktyki Wytwarzania;
3. – nadzór farmaceutyczny nad wytwarzaniem i dystrybucją leków;
4. – kontrola produktów na rynku.

Jednakowej procedurze zapewnienia jakości podlegają na równych warunkach wszystkie leki, zarówno oryginalne, jak i generyczne.

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA ZDROWIA  
Podsekretarz Stanu  
Marek Tombarkiewicz

**Oświadczenie senatorów Tomasza Grodzkiego, Jerzego Wcisły, Ryszarda Bonisławskiego, Bogdana Klicha, Macieja Grubskiego, Grażyny Sztark, Jadwigi Rotnickiej, Leszka Czarnobaja, Kazimierza Kleiny, Roberta Dowhana, Piotra Zientarskiego, Andrzeja Kobiaka, Piotra Florka, Waldemara Sługockiego, Jerzego Fedorowicza, Piotra Wacha, Wiesława Kiliana, Jana Filipa Libickiego, Jarosława Dudy, Sławomira Rybickiego, Barbary Zdrojewskiej, Marka Rockiego, Mariana Poślednika oraz Andrzeja Misiółka**

*skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła*

*Od 1 maja 2017 r. zaczęła obowiązywać zmieniona lista leków refundowanych. Zmiany dotyczące odpłatności za leki przez pacjenta objęły m.in. preparaty immunosupresyjne. Podwyżki cen tych leków sięgają od kilkudziesięciu do kilku tysięcy procent.*

*Taki poziom podwyżek jest nie do przyjęcia. Osoby po transplantacjach muszą przyjmować leki immunosupresyjne do końca życia swego lub życia narządu. Bardzo często dotyczy to osób, które cierpią jeszcze na inne choroby, i osób, które są niezdolne do pracy; wiele z nich wymaga stałej opieki. Koszty leków podtrzymujących funkcjonowanie narządów wzrosną dla nich z kilkudziesięciu do kilkuset, do 1 tysiąca zł miesięcznie albo i więcej. Taki poziom podwyżek w wielu przypadkach skazuje osoby, które przeszły operacje przeszczepienia narządu i wymagają ustawicznego leczenia, na zaniechanie tego leczenia, a w konsekwencji – na śmierć. Jest to porażka idei transplantacji, w której operacja przeszczepu jest jedynie początkiem leczenia, a nie wyleczeniem. W większości krajów Unii Europejskiej zakupy leków immunosupresyjnych są w całości lub w bardzo dużym stopniu pokrywane przez państwo.*

*W Polsce żyje około 15 tysięcy osób z przeszczepionym narządem. W imieniu tych osób apelujemy o przywrócenie poprzednich cen leków immunosupresyjnych lub objęcie leków podtrzymujących funkcjonowanie narządów po przeszczepach pełną refundacją.*

*Prosimy też o informacje, na jakich przesłankach oparto zmianę listy leków refundowanych, która doprowadziła do tak drastycznego zwiększenia kosztów niezbędnego leczenia. Czy Pan Minister bierze pod uwagę, że decyzja ograniczająca refundację w przypadku leków immunosupresyjnych dla wielu chorych oznacza zamknięcie możliwości podtrzymania funkcjonowania narządu po przeszczepie, co może skutkować utratą życia przez tych chorych?*

Tomasz Grodzki  
Jerzy Wcisła  
Ryszard Bonisławski  
Bogdan Klich  
Maciej Grubski  
Grażyna Sztark  
Jadwiga Rotnicka  
Leszek Czarnobaj  
Kazimierz Kleina  
Robert Dowhan  
Piotr Zientarski  
Andrzej Kobiak

Piotr Florek  
Waldemar Sługocki  
Jerzy Fedorowicz  
Piotr Wach  
Wiesław Kilian  
Jan Filip Libicki  
Jarosław Duda  
Sławomir Rybicki  
Barbara Zdrojewska  
Marek Rocki  
Marian Poślednik  
Andrzej Misiółek

**Odpowiedź**

Warszawa, 13.06.2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Tomasza Grodzkiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej wspólnie z innymi senatorami podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., przesłane przy piśmie z dnia 24 maja 2017 r. w sprawie wzrostu dopłat do leków dla pacjentów po przeszczepach, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Kwestie związane z refundacją leków reguluje ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1536, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o refundacji”.

Przedmiotowa ustawa określa sposób wyznaczania podstawy limitu finansowania w obrębie danej grupy limitowej. Zgodnie z art. 15 ustawy o refundacji podstawę limitu w danej grupie limitowej leków stanowi najwyższa spośród najniższych cen hurtowych za DDD (dobową definiowaną dawkę) leku, który dopełnia 15% obrotu ilościowego, liczonego według DDD, zrealizowanego w tej grupie limitowej w miesiącu poprzedzającym o 3 miesiące ogłoszenie obwieszczenia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych.

W przypadku wydania decyzji o objęciu refundacją pierwszego odpowiednika refundowanego w danym wskazaniu podstawą limitu w grupie limitowej jest cena hurtowa za DDD tego odpowiednika. W przypadku objęcia refundacją kolejnych odpowiedników podstawa limitu nie może być wyższa niż cena hurtowa za DDD pierwszego odpowiednika.

Od 1 maja 2017 r. wzrosły dopłaty do leków stosowanych po przeszczepach. Zmiany dotyczą leków zawierających m.in. kwas mykofenolowy, mykofenolan mofetilu i walgancyklowir.

Leki zawierające kwas mykofenolowy i mykofenolan mofetilu są refundowane w grupie limitowej *134.0 Lekiprzeciwnowotworowe i immunomodulujące – leki immunosupresyjne – kwas mykofenolowy i jego pochodne*.

Wysokość dopłaty pacjenta (od 1 maja 2017 r.) do leków w ww. grupie limitowej prezentuje poniższa tabela (leki te są refundowane za odpłatnością ryczałtową i za dopłatą w wysokości różnicy między ceną detaliczną a limitem finansowania):

Nazwa	Postać	Nazwa międzynarodowa	Opakowanie	Limit	Cena detaliczna	Zapłata pacjenta
Marelim 180 mg	tabletki dojelitowe	Kwas mykofenolowy	120 tabl.	186,42	192,66	9,44
Marelim 360 mg*	tabletki dojelitowe		120 tabl.	372,83	372,83	3,20
Myfortic 180 mg	tabl. dojel.		120 szt.	186,42	342,11	158,89
Myfortic 360 mg	tabl. dojel.		120 szt.	372,83	671,74	302,11



Nazwa	Postać	Nazwa międzynarodowa	Opakowanie	Limit	Cena detaliczna	Zapłata pacjenta
CellCept 1 g/5 ml	proszek do sporządzenia zawiesiny doustnej	Mykofenolan mofetilu	110 g (175 ml)	217,48	303,35	89,07
CellCept 250 mg	kaps. twarde		100 szt.	155,35	219,94	67,79
CellCept 500 mg	tabl.		50 szt.	155,35	219,94	67,79
Mycophe- nolate Mofetil Accord 250 mg	kaps. twarde		100 szt.	129,22	129,22	3,20
Mycophe- nolate Mofetil Accord 500 mg	tabl. powl.		50 szt.	129,22	129,22	3,20
Mycophe- nolate mofetil Apotex 250 mg	kaps. twarde		100 szt.	155,35	242,05	89,90
Mycophe- nolate mofetil Apotex 500 mg	tabl. powl.		50 szt.	155,35	242,05	89,90
Mycophe- nolate mofetil Sandoz 500 mg	tabl. powl.		50 szt.	155,35	163,24	11,09
Mycophe- nolate mo- fetil Stada 250 mg	kaps.		100 szt.	155,35	159,84	7,69
Mycophe- nolate mofetil Stada 500 mg	tabl. powl.		50 szt.	155,35	159,84	7,69
Myfenax 250 mg	kaps. twarde	100 kaps.	155,35	241,49	89,34	
Myfenax 500 mg	tabl. powl.	50 tabl.	155,35	241,49	89,34	

\* podstawa limitu

Od 1 maja 2017 r. w ww. grupie limitowej refundacją został objęty pierwszy odpowiednik leku zawierającego kwas mykofenolowy (produkt Marelim). Pierwszym odpowiednikiem jest lek o tej samej substancji czynnej (w tym przypadku – kwas mykofenolowy), mający te same wskazania i tę samą drogę podania, przy braku różnic w postaci farmaceutycznej.

Objęcie refundacją pierwszego odpowiednika (produktu Marelim) spowodowało, że to cena hurtowa za produkt Marelim 360 mg stała się podstawą limitu finansowania (jest najtańszym produktem w grupie limitowej uwzględniając zawartość opakowania).

W związku z obniżeniem limitu finansowania w grupie limitowej 134.0 *Leki przeciwnowotworowe i immunomodulujące – leki immunosupresyjne – kwas mykofenolowy i jego pochodne* wzrosły dopłaty pacjenta do leków, gdyż różnicę pomiędzy ceną detaliczną a limitem finansowania pokrywa pacjent (uwzględniając zawartość opakowań).

Analogiczna sytuacja miała miejsce również w grupie limitowej 116.0 *Leki przeciw-wirusowe – walgancyklowir – postaci do stosowania doustnego*.

Od 1 maja 2017 r. dwa refundowane leki zawierające walgancyklowir w stałej postaci doustnej (Valhit oraz Valganciclovir Teva) zostały objęte refundacją w kolejnym wskazaniu; zakażenie wirusem cytomegalii u pacjentów poddawanych przeszczepom nerek – profilaktyka po zakończeniu hospitalizacji związanej z transplantacją do 200 dni po przeszczepie. W okresie marzec – kwiecień 2017 r. jedynym lekiem zawierającym walgancyklowir w postaci tabletek, który był refundowany w ww. wskazaniu, był lek Ceglar.

Objęcie refundacją leków ze statusem pierwszego odpowiednika (co miało miejsce w tej sytuacji), spowodowało obniżenie limitu finansowania w ww. grupie limitowej, pociągając za sobą wzrost dopłat do leków, których cena detaliczna przekracza limit finansowania.

Wysokość dopłaty pacjenta do leków zawierających walgancyklowir prezentuje poniższa tabela (leki te są refundowane za odpłatnością ryczałtową i za dopłatą w wysokości różnicy między ceną detaliczną a limitem finansowania):

Nazwa	Postać	Dawka	Opakowanie	Limit	Cena detaliczna	Zapłata pacjenta
Valganciclovir Teva	tabl. powł.	450 mg	60 szt.	2864,49	2864,49	3,20
Valhit*	tabl. powł.	450 mg	60 szt.	2864,49	2864,49	3,20
Ceglar	tabl. powł.	450 mg	60 szt.	2864,49	3919,11	1057,82
Valcyte	tabl. powł.	450 mg	60 szt.	2864,49	4188,44	1327,15
Valcyte	proszek do sporządzania roztworu doustnego	50 mg/ml	1 but. po 12 g	530,47	1086,22	558,95

\* podstawa limitu

Powyższe zmiany wynikają ze stałego mechanizmu, który pozwala na refundację coraz większej liczby skutecznych i bezpiecznych leków.

Należy wskazać, że objęcie refundacją leków generycznych nie oznacza, że tzw. leki referencyjne przestały być finansowane. Są one nadal refundowane, ale w mniejszym stopniu niż wcześniej. Limit finansowania za DDD danej substancji czynnej jest taki sam – niezależnie od nazwy handlowej leku (z wyjątkiem sytuacji, gdy cena detaliczna danego leku jest niższa niż ustalony limit finansowania – wówczas limit jest zmniejszany do ceny detalicznej).

okres	Podstawa limitu finansowania za 1 DDD walgancyklowiru	Podstawa limitu finansowania za 1 DDD mykofenolanu mofetilu i kwasu mykofenolowego
03–04.2017 r.	140,17 zł	19,60 zł
05–06.2017 r.	95,48 zł	12,43 zł

Wzrost dopłat w przypadku obniżenia limitu finansowania w danej grupie limitowej zazwyczaj ma charakter przejściowy, gdyż wnioskodawcy (firmy farmaceutyczne) na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawy o refundacji mają możliwość składania wniosków o obniżenie urzędowych cen zbytu. Podjęcie takich działań zazwyczaj skutkuje obniżeniem dopłaty pacjentów. Jeżeli nie zachodzi konieczność uzupełnienia danych, wnioski tego rodzaju są rozpatrywane w ustawowym terminie do 30 dni.

Pragnę zapewnić, że wszystkie złożone wnioski o obniżenie urzędowych cen zbytu zostaną rozpatrzone w terminowo, a kolejny wykaz refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych, odzwierciedlający efekt negocjacji w tym zakresie, będzie obowiązywał od 1 lipca 2017 r.

Oprócz powyższego należy wskazać, że leki generyczne są tak samo skuteczne i bezpieczne jak referencyjne (oryginalne). Lek generyczny może różnić się od referencyjnego składem jakościowym i ilościowym substancji pomocniczych oraz niewielkimi zmianami w sposobie wytwarzania substancji czynnej. Producent leku generycznego w badaniach biorównoważności musi udowodnić, że te zmiany nie mają wpływu na wchłanianie ani na inne procesy farmakokinetyczne substancji czynnej. Dopuszczony do obrotu lek generyczny musi być biorównoważny z lekiem referencyjnym.

Systematyczne zwiększanie dostępu do nowoczesnych i bezpiecznych technologii lekowych, pozwalających na leczenie zgodnie z najlepszymi standardami medycznymi jest priorytetem Ministra Zdrowia, natomiast sztywne stanowisko niektórych producentów leków w zakresie utrzymywania cen na bardzo wysokim poziomie nie może ograniczać czy wręcz uniemożliwiać działań Ministra Zdrowia w zakresie refundacji nowych, tańszych, równie skutecznych i bezpiecznych produktów, co pozwala zachować stabilność budżetu płatnika publicznego, a także, co szczególnie istotne – obniżyć koszty ponoszone przez pacjenta na leki oraz rozszerzać katalog leków refundowanych o nowe, dotychczas niefinansowane ze środków publicznych.

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA ZDROWIA  
Podsekretarz Stanu  
Katarzyna Głowala

**Oświadczenie senatora Jana Hamerskiego**

skierowane do prezesa Zarządu Poczty Polskiej SA Przemysława Sypniewskiego

*Szanowny Panie Prezesie!*

*Mieszkańcy miejscowości Ludźmierz położonej w gminie Nowy Targ, a także sołtys tej wsi, pan Jacek Panek, oraz rada sołecka wsi Ludźmierz zwrócili się do mnie z zapytaniem o możliwość powrotu agencji pocztowej (punktu pocztowego) Poczty Polskiej SA do ich miejscowości. Agencja ta została zamknięta w marcu bieżącego roku.*

*Dostęp do placówki Poczty Polskiej SA w Ludźmierzu znacznie ułatwiał okolicznym mieszkańcom, w tym mieszkańcom miejscowości ościennych – Rogoźnika, Krauszowa, Długopola – codzienne funkcjonowanie, w szczególności nadawanie i odbieranie korespondencji, dokonywanie płatności oraz zaopatrywanie się w bieżącą prasę.*

*Aktualnie, w związku z zamknięciem agencji w Ludźmierzu, najbliższa placówka Poczty Polskiej SA znajduje się w mieście Nowy Targ, oddalonym o ok. 5 km, co powoduje problem ze sprawnym dotarciem. Placówka ta jest także przeciążana z uwagi na liczbę obsługiwanych klientów, co powoduje powstawanie długich kolejek i wydłużenie czasu oczekiwania na zlecenie usługi nawet do godziny. Decyzja o zamknięciu agencji w Ludźmierzu spowodowała dodatkowe obciążenie placówki w Nowym Targu, a należy się spodziewać, że sytuacja ta jeszcze ulegnie pogorszeniu, utrudniając dostęp do usług pocztowych w regionie.*

*Lokalne władze wyraziły wstępną zgodę na przeznaczenie posiadanego w ich zasobie lokalu pod agencję pocztową.*

*Popierając starania mieszkańców wsi Ludźmierz oraz mieszkańców okolicznych wsi, składam na Pana ręce zapytanie i prośbę dotyczące podjęcia odpowiednich działań, tak aby w miejscowości Ludźmierz ponownie mogła zacząć funkcjonować agencja pocztowa Poczty Polskiej SA.*

*Powrót punktu pocztowego będzie wpisywać się w realizację postulatów Prawa i Sprawiedliwości dotyczących aktywnej polityki społecznej na wsi.*

*Z wyrazami szacunku  
Jan Hamerski*

**Odpowiedź  
CZŁONKA ZARZĄDU  
POCZTY POLSKIEJ SA**

Warszawa, 1 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo znak: BPS/043-41-1018/17 stanowiące jednocześnie treść oświadczenia Pana Jana Hamerskiego Senatora RP o przywrócenie agencji pocztowej w miejscowości Ludźmierz uprzejmie informuję, iż Poczta Polska SA dokłada wszelkich starań, aby spełniać oczekiwania Klientów w aspekcie dostępności do usług pocztowych poprzez zapewnienie działalności placówek pocztowych i ciągłości świadczenia usług zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich.

Aktualnie na terenie gminy wiejskiej Nowy Targ dostępność do szerokiego wachlarza usług oferowanych przez Spółkę, w dogodnej rozpiętości czasowej, zapewniają Klientom dwie placówki: Agencja Poczta Klikuszowa i Agencja Poczta Łopuszna. Natomiast najbliższą placówką pocztową, położoną w odległości ok. 3 km od miejscowości Ludźmierz, jest Filia Urzędu Poczтового Nowy Targ 1 funkcjonująca przy ul. Składowej 2.

Odnosząc się konkretnie do miejscowości Ludźmierz pragnę nadmienić, iż działalność eksploatacyjna agencji pocztowej funkcjonującej do dnia 31 marca 2017 r. na tym terenie została zawieszona z przyczyn niezależnych od Spółki. Mając na uwadze oczekiwania społeczne w aspekcie dostępności do usług Spółki w tej lokalizacji, Poczta Polska SA już przed podjęciem informacji o planowanym zawieszeniu placówki rozpoczęła szeroko zakrojone działania mające na celu zapewnianie ciągłości świadczenia usług. W proces poszukiwania Partnera do współpracy z Poczta Polska SA włączyły się również władze lokalne. Niemniej jednak, przeprowadzone rozmowy z przedsiębiorcami wstępnie zainteresowanymi prowadzeniem agencji pocztowej nie przyniosły na dzień dzisiejszy oczekiwanego przez Spółkę efektu. Pomimo powyższego podkreślam, iż Spółka w dalszym ciągu kontynuuje działania mające na celu przywrócenie funkcjonowania placówki pocztowej w lokalizacji, o którą wnosi Pan Jan Hamerski Senator RP. Zapewniam, iż dołożymy wszelkich starań, aby reaktywować działalność placówki agencyjnej w możliwie najkrótszym terminie.

Niezależnie od powyższego pragnę nadmienić, iż Spółka umożliwi również Klientom dostęp do usług pocztowych za pośrednictwem listonoszy obsługujących dany obszar oraz poprzez Platformę Envelo (strona [www.envelo.pl](http://www.envelo.pl)). Zachęcam Mieszkańców do korzystania ze wskazanych alternatywnych rozwiązań, które stanowią odpowiedź Poczty Polskiej SA na aktualne oczekiwania Klientów w zakresie obsługi poza placówką pocztową.

CZŁONEK ZARZĄDU  
Iwona Ziomek

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego**

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

*Według ostatnich danych gospodarka naszego kraju coraz szybciej się rozwija. Aby ten trend został zachowany, musi być zapewniony przyrływ wykwalifikowanych pracowników. Jest to duży problem, bo obecny system nauczania zawodowego jest nieadekwatny do potrzeb przedsiębiorców. Z badań wynika, że ponad 500 tysięcy absolwentów szkolnictwa zawodowego jest nieprzygotowanych do wejścia na dzisiejszy rynek pracy.*

*Czy w związku z tym ministerstwo prowadzi prace nad zmianą systemu nauczania zawodowego? Czy jest przewidziane kształcenie młodych osób przy określonym przedsiębiorstwie?*

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź**

Warszawa, 20 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Jana Marii Jackowskiego, złożone na 41. posiedzeniu Senatu RP 17 maja 2017 r., w sprawie systemu nauczania zawodowego.

Szanowny Panie Senatorze,

uprzejmie informuję, że obecny model kształcenia zawodowego w systemie edukacji nie spełnia swojej funkcji, czego efektem jest niedostosowanie kształcenia zawodowego do potrzeb rynku pracy. Pracodawcy oczekują, aby w procesie kształcenia zawodowego doskonalone były nie tylko umiejętności merytoryczne w zakresie kwalifikacji czy też zawodu, ale również kompetencje personalne i społeczne, które zapewniają możliwość sprostania wyzwaniom zmieniającego się rynku pracy.

Ponadto absolwenci muszą mieć dostęp do różnorodnych ścieżek umożliwiających podnoszenie kwalifikacji zawodowych oraz poziomu wykształcenia. W obecnym systemie kształcenia zawodowego absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej mają możliwość podniesienia wykształcenia i kwalifikacji jedynie poprzez ukończenie kwalifikacyjnych kursów zawodowych oraz naukę w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych (od klasy drugiej). Rozwiązanie takie może zniechęcać absolwentów zasadniczej szkoły zawodowej do podnoszenia wykształcenia i kwalifikacji. Dlatego też od 1 września 2017 roku do systemu oświaty wprowadzana jest trzyletnia branżowa szkoła I stopnia (w miejsce wygaszanych zasadniczych szkół zawodowych), a od 2020 roku – dwuletnia branżowa szkoła II stopnia (dla absolwentów branżowej szkoły I stopnia). Branżowa szkoła I stopnia umożliwi uzyskanie dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe i wykształcenia zasadniczego branżowego, a absolwent tej szkoły będzie przygotowany zarówno do podjęcia pracy, jak i do kontynuowania kształcenia w branżowej szkole II stopnia. Ponadto absolwent branżowej szkoły I stopnia będzie mógł kontynuować naukę w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych od klasy drugiej. Branżowa szkoła II stopnia umożliwi uzyskanie dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe w zawodzie nauczonym na poziomie technika, zdobycie wykształcenia średniego branżowego oraz uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są prace nad zmianą systemu szkolnictwa zawodowego, tak aby system ten był bardziej skuteczny i efektywny oraz zharmonizowany z rynkiem pracy. Obecnie przygotowywane są nowe rozwiązania m.in. w zakresie finansowania oświaty i pragmatyki zawodowej nauczycieli. Do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych został przekazany projekt ustawy o finansowaniu zadań oświatowych, zmieniający również zapisy w ustawie Karta Nauczyciela. W projekcie tym uwzględniono m.in. zmiany w zakresie zniesienia ograniczenia wysokości wynagrodzenia specjalistów zatrudnianych na podstawie ustawy – Prawo oświatowe do prowadzenia określonych zajęć, co ma duże znaczenie w przypadku zajęć z zakresu kształcenia zawodowego. Projekt ustawy dostępny jest na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz na stronie Rządowego Centrum Legislacji. Konsultacje społeczne i uzgodnienia międzyresortowe potrwać do 30 czerwca 2017 r.

Szkolnictwo zawodowe może dobrze funkcjonować pod warunkiem ścisłej współpracy szkół zawodowych z pracodawcami. Jedną z form tej współpracy może być organizowanie zajęć praktycznych dla uczniów u pracodawców, aby nauka zawodu przebiegała w rzeczywistych warunkach pracy, w kontakcie z nowoczesną technologią. Ponadto wskazane jest, aby pracodawcy byli bardziej zaangażowani nie tylko w proces kształcenia zawodowego, ale również w proces egzaminowania. Szkoła prowadząca kształcenie zawodowe powinna być postrzegana przez pryzmat współpracującego z nią pracodawcy.

Zgodnie z art. 8 ustawy Prawo oświatowe<sup>1</sup>, co do zasady szkoła i placówka może być zakładana i prowadzona przez: jednostkę samorządu terytorialnego, inną osobę prawną, osobę fizyczną.

W związku z powyższym pracodawcy i przedsiębiorstwa mogą także, w świetle obowiązujących przepisów, być organami prowadzącymi szkoły kształcące w zawodach.

W celu zwiększenia udziału pracodawców w kreowaniu polityki oświatowej w obszarze kształcenia zawodowego, Ministerstwo Edukacji Narodowej zaprosiło do współpracy przedstawicieli organizacji pracodawców, samorządu gospodarczego i stowarzyszeń zawodowych. Przedstawiciele pracodawców w ramach projektu „Partnerstwo na rzecz kształcenia zawodowego. Etap 1: Forum partnerów społecznych”<sup>2</sup>, dokonali identyfikacji potrzeb kwalifikacyjno-zawodowych na rynku pracy w poszczególnych branżach/zawodach szkolnictwa zawodowego oraz dokonali przeglądu klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i podstaw programowych kształcenia w zawodach.

W wyniku prac ekspertów projektu opracowane zostały nowe podstawy programowe kształcenia w 60 zawodach, w tym w 5 zawodach pomocniczych dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim. Obecnie, w kolejnych etapach powyższego projektu, trwają prace nad podstawami programowymi dla pozostałych ponad 140 zawodów, które po opracowaniu zostaną poddane szerokim konsultacjom społecznym, w tym z udziałem pracodawców.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone będą prace nad nowym sposobem finansowania kształcenia zawodowego, a także rozważana jest zmiana mająca na celu umożliwienie kształcenia osób dorosłych w branżowej szkole II stopnia.

Przedkładając powyższe informacje i wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Senatora o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia  
MINISTRA  
EDUKACJI NARODOWEJ  
Marzena Machałek  
Sekretarz Stanu

<sup>1</sup> Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 59).

<sup>2</sup> Projekt pozakonkursowy współfinansowany ze środków Unii Europejskiej realizowany przez Ośrodek Rozwoju Edukacji w Warszawie.

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego**

*skierowane do pierwszego prezesa Sądu Najwyższego Małgorzaty Gersdorf*

*Zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, ilu spośród obecnie zasiadających w Sądzie Najwyższym sędziów Sądu Najwyższego było już sędziami w okresie PRL. W jakich sądach zasiadali i w jakich wydziałach?*

*Gdyby w Sądzie Najwyższym nie było stosownej statystyki, zwracam się o sporządzenie odpowiedniego zestawienia.*

*Jan Maria Jackowski*

**Odpowiedź**

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

stosownie do pisma Pana Marszałka z dnia 17 maja 2017 r. Nr BPS/043-41-1020/17 uprzejmie przesyłam dane dotyczące sędziów Sądu Najwyższego, o które wystąpił Pan Senator Jan Maria Jackowski:

1. Spośród sędziów Sądu Najwyższego Izby Cywilnej 18 było już sędziami w okresie PRL i orzekali w następujących sądach:
  - Sąd Rejonowy w Otwocku,
  - Sąd Rejonowy w Piasecznie z siedzibą w Warszawie,
  - Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej,
  - Sąd Wojewódzki w Tarnowie,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Białymstoku,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Łodzi,
  - Sąd Rejonowy w Bochni,
  - Sąd Wojewódzki w Tarnowie i Krakowie,
  - Sąd Rejonowy w Chojnicach,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Bydgoszczy,
  - Sąd Rejonowy w Ropczycach,
  - Sąd Rejonowy w Rzeszowie,
  - Sąd Rejonowy w Radomiu,
  - Sąd Wojewódzki w Kielcach,
  - Sąd Rejonowy w Świeciu,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki we Włocławku,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Kaliszu,
  - Sąd Okręgowy w Warszawie,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Łodzi,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Płocku,
  - Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Poznaniu,
  - Sąd Rejonowy w Poznaniu,
  - Sąd Rejonowy w Będzinie,
  - Sąd Rejonowy w Sosnowcu,
  - Sąd Wojewódzki w Katowicach,



- Sąd Rejonowy w Lesznie,
  - Sąd Wojewódzki w Poznaniu,
  - Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi,
  - Sąd Wojewódzki w Warszawie,
  - Sąd Rejonowy w Lubinie.
2. Spośród sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej 18 było już sędziami w okresie PRL i orzekali w następujących sądach:
- Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie,
  - Sąd Rejonowy w Sochaczewie,
  - Sąd Rejonowy w Łowiczu,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Łodzi,
  - Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim,
  - Sąd Rejonowy w Ząbkowicach,
  - Sąd Rejonowy w Kozienicach,
  - Sąd Wojewódzki w Radomiu,
  - Sąd Rejonowy w Tczewie,
  - Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy,
  - Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim,
  - Sąd Wojewódzki w Warszawie,
  - Sąd Rejonowy w Hrubieszowie,
  - Sąd Wojewódzki w Zamościu,
  - Sąd Rejonowy w Bartoszycach,
  - Sąd Rejonowy w Ostródzie,
  - Sąd Rejonowy w Suwałkach,
  - Sąd Rejonowy w Koszalinie,
  - Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi,
  - Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim,
  - Sąd Rejonowy i Sąd Wojewódzki w Bydgoszczy,
  - Sąd Rejonowy w Inowrocławiu,
  - Sąd Rejonowy w Gliwicach,
  - Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa,
  - Sąd Rejonowy w Dębicy,
  - Sąd Rejonowy w Sokółce.
3. Spośród sędziów Sądu Najwyższego Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 9 było już sędziami w okresie PRL i orzekali w następujących sądach:
- Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy,
  - Sąd Wojewódzki w Warszawie,
  - Sąd Rejonowy w Myślenicach,
  - Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie,
  - Sąd Wojewódzki w Krakowie,
  - Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze,
  - Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy,
  - Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej,
  - Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie,
  - Sąd Wojewódzki w Rzeszowie,
  - Sąd Rejonowy w Częstochowie,
  - Sąd Rejonowy w Gdańsku,
  - Sąd Rejonowy w Olsztynie,
  - Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi,
  - Sąd Rejonowy w Kielcach.
4. Spośród sędziów Sądu Najwyższego Izby Wojskowej 5 było już sędziami w okresie PRL i orzekali w następujących sądach:
- Wojskowy Sąd Garnizonowy w Olsztynie,
  - Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie,
  - Wojskowy Sąd Garnizonowy w Koszalinie,
  - Wojskowy Sąd Garnizonowy w Łodzi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że nie dysponujemy informacjami pozwalającymi ustalić, w jakich wydziałach wymienionych sądów sędziowie orzekali.

Z wyrazami szacunku

Małgorzata Gersdorf

**Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego**

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

*Szanowny Panie Ministrze!*

*Wpływają do mnie skargi przedstawicieli samorządu terytorialnego zwracających uwagę na niekorzystne zasady współpracy odnoszące się do oświetlenia ulicznego, a narzucane samorządom przez firmy energetyczne.*

*Infrastruktura oświetleniowa, której budowa była w przeszłości finansowana ze środków publicznych, należy w przeważającej części do zakładów energetycznych. Przedsiębiorcy przejęli tę infrastrukturę w trakcie procesów komercjalizacyjnych i prywatyzacyjnych, a obecnie żądają od gmin opłacania czynszu dzierżawnego. W rezultacie gminy będą dwukrotnie finansować utrzymanie infrastruktury oświetleniowej – raz w ramach czynszu dzierżawnego, drugi raz w ramach opłat za oświetlenie zawierających w sobie koszty konserwacji.*

*Szanowny Panie Ministrze, spór pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego zobowiązanymi do utrzymania oświetlenia ulicznego a przedsiębiorcami energetycznymi dysponującymi niezbędną do tego celu infrastrukturą uniemożliwia też racjonalizację wydatków, np. poprzez wprowadzenie energooszczędnych źródeł światła. W istocie jest on niekorzystny dla wszystkich zainteresowanych – i dla gmin, i dla przedsiębiorstw.*

*Proszę o informację, jakie działania podejmie resort Pana Ministra, by rozwiązać ten problem.*

*Z poważaniem*

*Stanisław Karczewski*

**Odpowiedź**

Warszawa, 1 czerwca 2017 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na złożone przez Pana Marszałka podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r. Oświadczenie, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Na wstępie chcę nadmienić, że kwestie dotyczące oświetlenia ulic, placów i dróg, jak również wynikające z tego tytułu zadania dla gmin i przedsiębiorstw energetycznych, uregulowane są w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, t.j.). Jednocześnie chcę też dodać, że porządkowanie w tym obszarze relacji jednostek samorządu terytorialnego z przedsiębiorstwami energetycznymi jest zagadnieniem bardzo złożonym, co wynika zarówno z praw własności infrastruktury oświetleniowej, jak i częstokroć z odmiennych priorytetów różnych interesariuszy.

Przekazanie własności infrastruktury oświetleniowej przez znaczną część samorządów przedsiębiorstwom energetycznym, jakie miało miejsce jeszcze w latach osiemdziesiątych i na początku dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku, rodzi obecnie wiele problemów w efektywnej realizacji obowiązku oświetlenia ulic, stanowiącego zadanie własne gmin. Problemy dotyczą zarówno zakupów energii, wykonywania usług konserwacji, jak również modernizacji infrastruktury i punktów świetlnych.

Z uwagi na swobodę zarządzania w pełnym zakresie majątkiem oświetleniowym, najkorzystniejsza jest sytuacja, gdy to gmina jest jego właścicielem. Nie mniej skutecznym rozwiązaniem, proponowanym przez większość operatorów systemów dystrybucyjnych, może być zawarcie pomiędzy zainteresowanymi stronami porozumienia lub umowy dzierżawy. Umowa taka stanowi wystarczającą przesłankę umożliwiającą ubieganie się przez samorząd o środki finansowe na wsparcie inwestycji w modernizację infrastruktury oświetleniowej i montaż nowoczesnych źródeł światła.

Kompleksowe rozwiązanie stosunków własnościowych majątku służącego oświetleniu ulic, wymaga szerszych zmian legislacyjnych, opartych o wieloaspektową analizę problemu występującego w skali kraju i stworzenie na jej podstawie oczekiwanego modelu (a w zasadzie pakietu modeli) lokalnych rynków oświetlenia i usług z tym związanych. Ważnym aspektem jest przy tym zachowanie możliwości elastycznego działania, co pozwoli samorządom oraz przedsiębiorstwom energetycznym skupić się na obszarach, w których posiadają największe kompetencje oraz zasoby.

Pragnę uprzejmie poinformować Pana Marszałka, że prace nad nowelizacją przepisów ustawy – Prawo energetyczne, obejmujących zadania gmin w zakresie oświetlenia ulic, prowadzone są w sejmowej Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej oraz Podkomisji Stałej ds. **Finansów Samorządowych**, która została upoważniona do przygotowania wniosku legislacyjnego w tym zakresie i opracowała wstępny projekt rozwiązań.

W dniu 24 maja 2017 r. w ramach ww. Podkomisji ukonstytuował się 15-osobowy podzespół ekspertów, którego zadaniem jest przygotowanie do końca czerwca bieżącego roku kompleksowego projektu zmian przepisów prawa w tym zakresie.

Kierowany przeze mnie urząd jest gotowy do udzielania stosownego wsparcia i współpracy na każdym etapie procesu tworzenia tych nowych regulacji, aby w sposób najbardziej efektywny pogodzić – czasami rozbieżne, interesy samorządów i przedsiębiorstw energetycznych.

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA ENERGII  
Andrzej Piotrowski  
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka**

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej oraz do prezesa Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Roberta Kwiatkowskiego

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Prezesie!

Kwotę ulg we wpłatach na PFRON na zasadach wprowadzonych ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. poz. 1886) – dalej jako ustawa o rehabilitacji – określa się wedle art. 22 ust. 5–9. Przy obliczaniu kwoty ulgi przez uprawnionego kluczowe znaczenie mają stany zatrudnienia odzwierciedlone w informacji INF-U składanej do PFRON oraz wyłączenia z tychże stanów zatrudnienia, w tym niepełnosprawnych pracowników zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz pracowników uprawnionego sprzedającego. Kwestia stosowania wyłączeń pracowników ze stanu zatrudnienia nie została unormowana w art. 22 ustawy o rehabilitacji, jak również przepis tego artykułu nie odsyła literalnie do wyłączeń określonych w art. 21 ust. 5 ustawy o rehabilitacji. W różnych ogólnie dostępnych informacjach można wyczytać niejasne informacje.

Stosowanie wyłączeń wynikających z art. 21 ust. 5 ustawy o rehabilitacji – innymi słowy: niewłaściwe obliczanie stanów zatrudnienia przy obliczaniu kwoty tej ulgi – może spowodować:

- 1) zawyżenie kwoty ulgi i powstanie opłaty sankcyjnej (art. 22b ustawy);
- 2) zawyżenie kwoty ulgi i zmniejszenie wpływów do budżetu PFRON.

Podkreślenia wymaga fakt, że objaśnienia do informacji INF-U dotyczące stanów zatrudnienia nie uwzględniają wyłączeń ze stanów zatrudnienia, o których mowa w art. 21 ust. 5 ustawy o rehabilitacji. W ocenie wielu przedsiębiorców stosowanie jakiegokolwiek wykładni rozszerzającej, np. spójności danych dla różnych informacji składanych do PFRON, narusza przepis art. 22 ustawy o rehabilitacji, tj. wychodzi poza zakres ustawy.

Zwracam się z prośbą o przedstawienie stosownego stanowiska dotyczącego niniejszego oświadczenia.

Z poważaniem  
Andrzej Kobiak

**Odpowiedź**  
**MINISTRA RODZINY, PRACY**  
**I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 4.07.2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka w sprawie wykazywania wysokości zatrudnienia przy obliczaniu ulg we wpłatach na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych złożone podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja br. (znak: BPS/043-41-1022-MRPPS/17) uprzejmie wyjaśniam, że

art. 22 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 2046, z późn. zm.) nie odsyła wprost do stosowania art. 21 ust. 5 tej ustawy.

Przy powyższym wskazać należy, że art. 21 ust. 5 ustawy o rehabilitacji (...) określa katalog pracowników, których nie wlicza się do stanu zatrudnienia przy obliczaniu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, natomiast art. 22 tej ustawy reguluje zasady obniżania tych wpłat.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER  
z up. Krzysztof Michałkiewicz  
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź  
PREZESA  
PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU REHABILITACJI  
OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 9.06.2017 r.

Szanowny Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 17 maja 2017 r. (BPS/043-41-1022-PFRON/17) w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na posiedzeniu Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., w załączeniu przedstawiam wyjaśnienia dotyczące zasad obliczania stanu zatrudnienia pracowników w podmiotach zobowiązanych do dokonywania wpłat obowiązkowych na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Uprawniony sprzedający sporządzając informację o kwocie obniżenia (INF-U), jednocześnie oświadcza, że kwoty obniżenia w tej informacji zostały obliczone na podstawie danych o zatrudnieniu zgodnych z danymi wykazanymi w bloku C informacji miesięcznej o zatrudnieniu, kształceniu lub o działalności na rzecz osób niepełnosprawnych (INF-1), o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ust. 2f ustawy o rehabilitacji. Zachowanie spójności danych dotyczących stanów zatrudnienia wykazywanych zarówno w informacji INF-1 oraz INF-U, wymaga stosowania wyłączeń pracowników określonych w art. 21 ust. 5 ustawy o rehabilitacji również przez pracodawcę, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji.

Oznacza to, że nie wlicza się do:

1. Stanu zatrudnienia ogółem:
  - a) osób niepełnosprawnych przebywających na urloпах bezpłatnych;
  - b) osób niebędących osobami niepełnosprawnymi zatrudnionych:
    - na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego;
    - przebywających na urlopie rodzicielskim;
    - przebywających na urloпах wychowawczych;
    - nieświadczących pracy w związku z odbywaniem służby wojskowej albo służby zastępczej;

- 
- będących uczestnikami Ochotniczych Hufców Pracy;
  - nieświadczących pracy w związku z uzyskaniem świadczenia rehabilitacyjnego;
  - przebywających na urloпах bezpłatnych, których obowiązek udzielenia określają odrębne przepisy;
2. Stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych:
- 1) osób niepełnosprawnych przebywających na urloпах bezpłatnych;
  - 2) osób niepełnosprawnych wykonujących pracę nakładczą, o których mowa w art. 28 ust. 3-5 ustawy o rehabilitacji.

Przedstawiając powyższe wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na zagadnienia poruszone przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU  
Robert Kwiatkowski

**Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka**

skierowane do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Marka Niechciała

*Szanowny Panie Prezesie!*

*Zwracam się z prośbą o przedstawienie stanowiska dotyczącego interpretacji przepisów art. 2 pkt 18 rozporządzenia Komisji (UE) 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r.*

*Przedsiębiorcy występujący z wnioskiem o pomoc publiczną w formie dofinansowania do wynagrodzeń do Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych mają obowiązek dokonywać oceny sytuacji ekonomicznej, szczególnie po sporządzeniu sprawozdania finansowego, w tym również za rok ubiegły. Na tym tle powstaje wiele pytań związanych z interpretacją przepisów zawartych w wyżej wskazanym rozporządzeniu. Pojawia się szereg wątpliwości ze strony przedsiębiorców zatrudniających osoby niepełnosprawne, stąd też zwracam się z prośbą o odpowiedzi na następujące pytania.*

*Na podstawie jakich dokumentów ustala się kapitał własny oraz jak rozumieć pojęcie „kapitał własny”?*

*Na podstawie jakich dokumentów ustala się kapitał obcy i co oznacza pojęcie „kapitał obcy”?*

*Przedsiębiorcy, którzy nie są zaliczeni do kategorii MŚP, są obowiązani również do obliczenia wskaźnika pokrycia odsetek do EBITDA. Jak zatem należy rozumieć określenie odsetek, co oznacza EBITDA, wedle jakiej formuły bądź wzoru oblicza się EBITDA? Proszę także o wyjaśnienie znaczenia poszczególnych elementów powyższego wzoru.*

*Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do interpretacji przepisów Komisji Europejskiej, w tym rozporządzenia Komisji (UE) 651/2014, stąd też zapytania w przedmiotowej sprawie kieruję bezpośrednio do Pana Prezesa.*

*Z poważaniem  
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź**

Warszawa, 29 maja 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 24 maja 2017 r. (BPS/043-41-1023/17) oraz w nawiązaniu do załączonego oświadczenia, złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na 41. posiedzeniu Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., dotyczącego definicji przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji zawartej w art. 2 pkt 18 rozporządzenia Komisji (WE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014 r.) (dalej: rozporządzenie KE nr 651/2014), pragnę przedstawić co następuje.



**1. Na podstawie jakich dokumentów ustala się kapitał własny oraz jak rozumieć pojęcie „kapitał własny”?**

Wszelkie dane finansowe niezbędne do określenia spełniania przez przedsiębiorcę warunku dobrej sytuacji ekonomicznej na potrzeby rozporządzenia nr 651/2014 dostępne są w sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstw sporządzanych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, ze zm.), w szczególności w bilansie oraz rachunku zysków i strat przedsiębiorstwa.

Kapitał własny przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 2 pkt 18 lit. e ppkt i) rozporządzenia nr 651/2014, stanowi kapitał własny w rozumieniu ustawy o rachunkowości (pozycja w bilansie przedsiębiorstwa).

**2. Na podstawie jakich dokumentów ustala się kapitał obcy i co oznacza pojęcie „kapitał obcy”?**

Kapitał obcy, o którym mowa w art. 2 pkt 18 lit. e ppkt i) rozporządzenia nr 651/2014 nie jest tożsamy z obiegowym rozumieniem pojęcia „kapitał obcy”, a zatem nie odpowiada pozycji w bilansie „zobowiązania ogółem”. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej, pojęcie to powinno być rozumiane jako księgową wartość obciążonych odsetkami krótko- i długoterminowych zobowiązań finansowych, w szczególności powinien zawierać takie elementy jak pożyczki bankowe, dłużne instrumenty rynku kapitałowego i leasing finansowy. Do tej kategorii nie wlicza się natomiast krótkoterminowych zobowiązań, gdyż są one uważane raczej za kredyt handlowy niż za dług długoterminowy.

Do kategorii „kapitał obcy” zaliczają się zatem następujące pozycje w bilansie przedsiębiorstwa:

- kredyty i pożyczki (krótko- i długoterminowe),
- zobowiązania z tytułu dłużnych papierów wartościowych (krótko- i długoterminowe),
- inne zobowiązania finansowe (krótko- i długoterminowe).

**3. Przedsiębiorcy, którzy nie są zaliczani do kategorii MŚP, są obowiązani również do obliczenia wskaźnika pokrycia odsetek do EBITDA. Jak zatem należy rozumieć pojęcie odsetek, co oznacza EBITDA, wedle jakiej formuły bądź wzoru oblicza się EBITDA? Proszę także o wyjaśnienie znaczenia poszczególnych elementów powyższego wzoru.**

Wskaźnik pokrycia odsetek do EBITDA, o którym mowa w art. 2 pkt 18 lit. e ppkt ii) rozporządzenia nr 651/2014 obliczamy według następującego wzoru:

$$\text{wartość wskaźnika} = \frac{\text{EBITDA}}{\text{odsetki}}$$

gdzie:

EBITDA – zysk przed opodatkowaniem, odsetkami i amortyzacją (ang. *Earnings Before Interest, Taxes, Depreciation and Amortisation*), który jest w przybliżeniu równy sumie zysku z działalności operacyjnej (pozycja rachunku zysków i strat) i amortyzacji (pozycja w rachunku zysków i strat w wariantcie porównawczym oraz w rachunku przepływów pieniężnych sporządzanego metodą pośrednią),

odsetki (koszt obsługi długu) – pozycja w rachunku zysków i strat kwalifikowana do kosztów finansowych.

Z poważaniem

Marek Niechciał

**Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka**

skierowane do prezesa Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych  
Roberta Kwiatkowskiego

*Szanowny Panie Prezesie!*

*Zwracam się z prośbą o przedstawienie stanowiska Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wobec poniżej wskazanych przykładów.*

*Proszę również o odpowiedź na zapytanie: czy oświadczenia o statusie prawnym przedsiębiorstwa wraz z informacją o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego należy składać w 2017 r. z każdym kolejnym wnioskiem Wn-D w wersji papierowej?*

*Przykład nr 1. Jeżeli dwie spółki z o.o. są powiązane w myśl rozporządzenia 651/2014 załącznik nr 1 i w 2017 r. wnioskować będą o dofinansowanie do wynagrodzeń, to czy obie te spółki mają obowiązek składania oświadczenia o statusie prawnym przedsiębiorstwa, a także informacji o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego, i czy nadal powinny wypełnić i przestać te dokumenty w wersji papierowej pod adresem biura PFRON w Warszawie przy al. Jana Pawła II 13?*

*Przykład nr 2. Jeżeli dwie spółki z o.o. są powiązane w myśl rozporządzenia 651/2014 załącznik nr 1 i tylko jedna z nich w 2017 r. wnioskować będzie o dofinansowanie do wynagrodzeń, to czy spółka wnioskująca o dofinansowanie ma obowiązek składania oświadczenia o statusie prawnym przedsiębiorstwa, a także informacji o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego, oraz czy nadal powinna wypełnić i przestać te dokumenty w wersji papierowej pod adresem biura PFRON w Warszawie przy al. Jana Pawła II 13?*

*Z poważaniem  
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź**

Warszawa, 5.06.2017 r.

Szanowny Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 17 maja 2017 r. (BPS/043-41-1024-PFRON/17) w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka na posiedzeniu Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., **w załączeniu przedstawiam wyjaśnienia** dotyczące informacji o statusie prawnym oraz sytuacji ekonomicznej składanych przez przedsiębiorcę będącego beneficjentem pomocy udzielanej za pośrednictwem Systemu Obsługi Dofinansowań i Refundacji (SODiR).

Z uwagi na stanowisko Komisji Europejskiej dotyczące badania sytuacji ekonomicznej podmiotów powiązanych, które na gruncie polskim zostało potwierdzone przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych odstąpił od wzywania beneficjentów do składania wraz z każdym wnioskiem o wypłatę dofinansowania (Wn-D) „Oświadczeń o statusie prawnym przedsiębiorstwa”, a także od składania przez beneficjentów posiadających status przedsiębiorstwa powiązanego „Informacji o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego” każdego powiązanego z beneficjentem przedsiębiorstwa.

W przypadku podmiotów powiązanych badanie warunku odnoszącego się do zakazu udzielania pomocy publicznej przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji powinno dotyczyć wnioskodawcy oraz grupy podmiotów z nim powiązanych traktowanych jako całość, tj. jednostki gospodarczej (a nie każdego podmiotu powiązanego z wnioskodawcą). Tym samym beneficjenci SODiR całkowicie zwolnieni zostali z obowiązku przesyłania „Oświadczeń o statusie prawnym przedsiębiorstwa”, a także „Informacji o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego”. W toku postępowania administracyjnego Fundusz będzie wzywał beneficjentów do przesłania oświadczenia o sytuacji ekonomicznej jednostki gospodarczej (a nie jak dotychczas do każdego wniosku Wn-D „Oświadczeń o statusie prawnym przedsiębiorstwa” i „Informacji o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego” w wersji papierowej).

Komunikat informujący o zmianie stanowiska w przedmiotowej sprawie został zamieszczony w dniu 26.04.2017 r. na stronie internetowej Funduszu: [www.pfron.org.pl](http://www.pfron.org.pl). Wyjaśnienia UOKiK dotyczące nowego stanowiska Komisji Europejskiej w zakresie badania sytuacji ekonomicznej podmiotów powiązanych znajdują się na stronie internetowej Urzędu: [www.uokik.gov.pl](http://www.uokik.gov.pl).

Podsumowując powyższe wyjaśnienia informuję, że żadna ze spółek, o których mowa w przykładzie nr 1 i 2 Oświadczenia Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożonego w dniu 17 maja 2017 r. nie ma obowiązku przesyłania „Oświadczeń o statusie prawnym przedsiębiorstwa” i „Informacji o sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa powiązanego” w wersji papierowej wraz z każdym złożonym wnioskiem Wn-D.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU  
Robert Kwiatkowski

**Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka**

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

*Szanowny Panie Ministrze!*

*Zwrócili się do mnie z prośbą o pomoc mieszkańcy sołectwa Broszkowice w gminie Oświęcim, którzy od wielu lat bezskutecznie starają się o podniesienie i umocnienie wałów przeciwpowodziowych chroniących ich wieś przed zalaniem w razie powodzi.*

*Pogarszająca się sytuacja Broszkowic jest doskonale znana władzom wojewódzkim z nader licznych pism kierowanych w tej sprawie do wielu urzędów i instytucji podległych Małopolskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu w Krakowie. Przedmiotem starań mieszkańców Broszkowic jest inwestycja pn. „Rozbudowa prawego wału rzeki Wisły od km 0+000 do km 0+750 oraz lewego wału rzeki Soły od km 0+000 do km 0+447 w miejscowościach Broszkowice i Babice (gm. Oświęcim) oraz Bobrek (gm. Chełmek)”. Rzeczona inwestycja ma na celu zabezpieczenie mieszkańców oraz pracowników lokalnych zakładów pracy przed utratą życia, zdrowia i mienia podczas powodzi, które regularnie nawiedzają te okolice.*

*Od czasu katastrofalnej w skutkach powodzi w 2010 r. we wszystkich okolicznych miejscowościach wały zostały nadbudowane. Jedynie Broszkowice cały czas są pomijane i obecnie stanowią lokalizację najbardziej zagrożoną zalaniem, i to do wysokości 3 m domostw, jak wykazały niezależne symulacje. Co istotne, w miejscowości tej podniesiono wały na odcinku od strony Soły, gdzie nigdy nie było zagrożenia, natomiast od strony Wisły, gdzie wał jest najniższy, żadne inwestycje nie zostały wykonane i to pomimo faktu, że cała dokumentacja jest już gotowa, a długość oczekujących do nadbudowy wałów w stosunku do wykonanej już całości jest znikoma – chodzi o około 680-metrowy fragment wzdłuż Wisły i 400-metrowy przy Sole.*

*Korespondencją z dnia 27 lutego 2017 r. zwróciłem się do wojewody małopolskiego o przedstawienie mi informacji w niniejszej sprawie. W piśmie z dnia 14 marca br. została mi udzielona obszerna odpowiedź, na podstawie której obecnie zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie pomocy sołectwu Broszkowice w zakresie rozbudowy wałów powodziowych. Jak informuje mnie w swoim piśmie wojewoda małopolski, zarówno w roku 2016, jak i w 2017 r. podejmował on stosowne kroki w celu pozyskania środków finansowych z rezerwy celowej budżetu państwa, pozostającej w dyspozycji ministra spraw wewnętrznych i administracji, na realizację przedmiotowego zadania. Każdorazowo zabiegi te okazywały się nieskuteczne.*

*Kwestia zabezpieczenia wałów Wisły i Soły w miejscowościach Broszkowice, Babice oraz Bobrek w powiecie oświęcimskim mieści się wśród trzech najpilniejszych zadań związanych z poprawą bezpieczeństwa powodziowego województwa małopolskiego, co zostało ujęte w piśmie wojewody do Pana Ministra z dnia 20 lutego 2017 r., znak WR.IV.6352.1.6.2017.*

*Niniejszym, w ślad za staraniami władz wojewódzkich, apeluję do Pana Ministra o podjęcie wszelkich możliwych kroków w celu pomocy mieszkańcom Broszkowic. Proszę o poinformowanie mnie o perspektywach zakończenia tej wyjątkowo niepokojącej sytuacji. Nadmieniam, że sytuacja jest niezwykle pilna, o czym świadczą niedawne stany alarmowe na Wiśle w okolicach Broszkowic – groźba katastrofy powodziowej była nader realna.*

*Z poważaniem  
Andrzej Pająk*

**Odpowiedź**

Warszawa, 27 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Pająka, złożone podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 roku, w sprawie *podniesienia i umocnienia wałów przeciwpowodziowych w sołectwie Broszkowice gmina Oświęcim*, przekazanego przy piśmie Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (sygn. BPS/043-41-1025/17), uprzejmie przedstawiam co następuje.

W *ustawie budżetowej na rok 2017 z dnia 16 grudnia 2016 roku* (Dz. U. z 2017 r., poz. 108), w rezerwie celowej – *Przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych (...)* ujęto środki finansowe w wysokości 1.000.000 tys. zł. Podział środków na poszczególne przedsięwzięcia został zaakceptowany w dniu 16 lutego 2017 roku przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Większość środków rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych jest przeznaczona na realizację dwóch projektów: *Projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry* oraz *Projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły*.

Dofinansowanie w ramach ww. rezerwy celowej obejmuje również m.in. zadania związane z odbudową infrastruktury komunalnej, stabilizacją osuwisk oraz pomocą dla rodzin dotkniętych przez skutki klęsk żywiołowych.

Warto nadmienić, że znaczącym utrudnieniem w dofinansowaniu usuwania strat powstałych w związku z klęskami żywiołowymi bądź działań prewencyjnych jest fakt obniżania wysokości środków rezerwy celowej poprzez przeznaczanie jej na inne cele. W dniu 6 kwietnia 2017 roku Komisja Finansów Publicznych Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pozytywnie zaopiniowała zmianę przeznaczenia środków z ww. rezerwy celowej na realizację zadania „*Budowa Stopnia Wodnego Malczyce*” w kwocie 85.000 tys. zł. W związku z tym plan wydatków środków budżetowych rezerwy celowej został zaktualizowany i zatwierdzony przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w dniu 21 kwietnia 2017 roku, na łączną kwotę 915.000 tys. zł.

Jednocześnie Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi również złożył wniosek o zmianę przeznaczenia środków w kwocie 80.000 tys. zł na *sfinansowanie wydatków związanych ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt w 2017 roku*. Pozytywna decyzja spowoduje znaczące utrudnienia w zakresie możliwości finansowania potrzeb zgłaszanych przez zainteresowane podmioty.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji dofinansowuje, w miarę możliwości finansowych, środkami rezerwy celowej przedsięwzięcia dotyczące poprawy stanu infrastruktury przeciwpowodziowej, w tym działania realizowane przez wojewódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych (m.in. Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych). Podczas opiniowania wniosków pod uwagę brane są priorytetowe zadania wskazane przez wojewodów. Przedsięwzięcie dotyczące podniesienia i umocnienia wałów przeciwpowodziowych w sołectwie Broszkowice zostało ujęte na liście priorytetów jako trzecie i w związku z ograniczonymi środkami finansowymi nie otrzymało dofinansowania.

Zadanie pn.: *Podniesienie i umocnienie wałów przeciwpowodziowych w sołectwie Broszkowice gmina Oświęcim*, stanowiące część przedsięwzięcia *Poprawa bezpieczeństwa powodziowego Węzła Oświęcimskiego*, było rozważane do realizacji w ramach *Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły*. Jednakże Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych nie zgłosił ww. zadania do *Projektu*, wskazując

że będzie ono realizowane przy udziale środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. Wniosek o dofinansowanie tego przedsięwzięcia został złożony w dniu 12 maja 2017 roku i aktualnie podlega weryfikacji.

Z wyrazami szacunku

MINISTER  
SPRAW WEWNĘTRZNYCH  
I ADMINISTRACJI  
z up. Jarosław Zieliński  
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa**

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

*Szanowny Panie Ministrze!*

*W dniu 29 kwietnia 2017 r. w trakcie podróży na groby rodziny wymordowywanej przez oddział UPA znajdujące się na terenach Wołynia, byłego terytorium Polski, a obecnie Ukrainy, na granicy Hrebenne – Rawa Ruska zatrzymany został obywatel Polski Z.K. Po kilku godzinach zatrzymania, w trakcie którego był wypytany przez ukraińskie służby graniczne o powody wizyty na Ukrainie, których nie ukrywał i które wyjawiał, oraz o przynależność do organizacji w Polsce, odmówiono mu wjazdu na teren Ukrainy, a także wbito w paszport pieczęć zakazu wjazdu na terytorium Ukrainy do roku 2021. Pan Z. został poinformowany, że może się odwoływać od tej decyzji do sądu w Łucku (Ukraina). Podobny zakaz wjazdu objął osobę podróżującą z panem Z.K.*

*Zwracam się z uprzejmą prośbą o ustalenie przyczyn wydania zakazu wjazdu obywatelom naszego kraju na terytorium Ukrainy. Poproszę o ustalenie, czy popełnili oni wykroczenie bądź przestępstwo przeciwko narodowi ukraińskiemu. Czy w kontekście obecnego prawa Ukrainy dbałość nakazana obrządkiem Kościoła katolickiego o groby naszych przodków, w szczególności pomordowanych na Wołyniu przez UPA, OUN oraz inne organizacje nacjonalistyczne, jest wykroczeniem lub przestępstwem i może być powodem odmowy wjazdu na teren Ukrainy? Jeśli wykonywali zadania w zakresie interesów naszego kraju, które mogły zostać uznane za działalność szpiegowską, proszę nie informować mnie o szczegółach.*

*W przypadku braku twardych powodów wydania zakazu wjazdu obywatelowi Polski Z.K. na teren Ukrainy proszę o zainteresowanie tą sprawą służby konsularnej zmierzające do przywrócenia panu Z. swobody przekraczania granicy z naszym zaprzyjaźnionym narodem ukraińskim.*

*Z wyrazami szacunku  
Grzegorz Peczkis*

**Odpowiedź**

Warszawa, 9 czerwca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Peczkisa, złożone w dniu 17 maja br. podczas 41. posiedzenia Senatu RP i skierowane do Ministra Spraw Zagranicznych Pana Witolda Waszczykowskiego, uprzejmie informuję co następuje.

Ministerstwu Spraw Zagranicznych jest znany fakt niewpuszczenia na terytorium Ukrainy ob. RP p. Z.K., a także wydania mu kilkuletniego zakazu wjazdu do tego kraju. Ministerstwo Spraw Zagranicznych monitoruje tę sprawę, m.in. podjęto działania na rzecz ustalenia powodów podjęcia takiej decyzji przez władze ukraińskie.

Działania MSZ nie wykluczają możliwości wyczerpania przez p. Z.K. przysługującej mu drogi prawnej, czyli wniesienia odwołania do odpowiedniego organu państwo-

wego Ukrainy. W związku z faktem, że p. Z.K. nie zwracał się w przedmiotowej sprawie do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, nie posiadamy wiedzy, czy skorzystał z takiej możliwości.

z up.MINISTRA  
SPRAW ZAGRANICZNYCH  
Sekretarz Stanu  
Jan Dziedziczak



**Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa**

skierowane do prezesa Rady Izby Notarialnej we Wrocławiu Lecha Borzemskiego

*Szanowny Panie Prezesie!*

*Na trzydziestym siódmym posiedzeniu Senatu, w dniu 16 marca 2017 r. złożyłem oświadczenie, w którym proszę o interwencję Krajową Radę Notarialną w związku z postępowaniem Kancelarii Notarialnej oraz Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu. W związku z brakiem możliwości rozpatrzenia tego tematu przez Krajową Radę Notarialną zwracam się z uprzejmą prośbą o interwencję w załączonej sprawie bądź wskazanie organu właściwego do rozpatrzenia tej sprawy.*

*W załączeniu odpis złożonego do Krajowej Rady Notarialnej oświadczenia oraz odpowiedź z Krajowej Rady Notarialnej.*

*Z wyrazami szacunku  
Grzegorz Peczkis*

**Odpowiedź**

Wrocław, 10 lipca 2017 r.

Szanowny Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 17 maja 2017 roku (BPS/043-41-1027/17) dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Peczkisa i dotyczącego umów notarialnych zawartych przez Panią M.W. w Kancelarii Notarialnej w Kędzierzynie-Koźlu uprzejmie informuję, że Rada Izby Notarialnej we Wrocławiu przeprowadziła w powyższej sprawie postępowanie wyjaśniające. Pewną trudnością rzutującą m.in. na czas przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego było to, że większość umów objętych oświadczeniem senatora Grzegorza Peczkisa zawartych zostało przed notariuszem Danutą Natkaniec prowadzącą Kancelarię Notarialną w Kędzierzynie-Koźlu, która po osiągnięciu przewidzianego dla notariuszy wieku emerytalnego (70 lat) odwołana została z tego powodu przez Ministra Sprawiedliwości ze stanowiska notariusza z dniem 13 lutego 2015 roku. Zgodnie z obowiązującymi przepisami oryginały aktów notarialnych emerytowanego notariusza przekazane zostały do archiwum ksiąg wieczystych Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu.

Rada Izby Notarialnej we Wrocławiu zleciła wizytatorowi Rady zbadanie akt księgi wieczystej (...) i znajdujących się w aktach tej księgi dokumentów, w tym umów zawieranych przez M.W. w formie aktu notarialnego. Wizytator Rady przesłał szczegółowe sprawozdanie obejmujące wszystkie czynności związane z nabyciem nieruchomości od 1971 roku. W tym miejscu chciałbym zauważyć, że zgodnie z art. 44 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku – Prawo o notariacie, nadzór nad notariuszami sprawuje także rada właściwej izby notarialnej. Nadzór nad działalnością notariuszy sprawuje również Minister Sprawiedliwości za pośrednictwem prezesów sądów apelacyjnych lub sądów okręgowych. Osoby powołane do nadzoru mają prawo wglądu w czynności notarialne, badania ich zgodności z prawem, a także mogą żądać wyjaśnień oraz zarządzać usunięciem uchybień i usterek. Co do zasady jednak nadzór ten dotyczy czynnych notariuszy, a nie notariuszy emerytowanych. Niemniej jednak w sprawie tej

poczyniono daleko idące ustalenia. Nie mogę niestety przedstawić dokładnego opisu treści czynności notarialnych z uwagi na tajemnicę notarialną wynikającą z art. 18 Prawa o notariacie. Niemniej jednak nie łamiąc zasad tajemnicy notarialnej i chcąc uczynić zadość pytaniom zgłoszonym przez Pana Senatora Grzegorza Peczkisa uprzejmie wyjaśniam:

– **pyt. 1.** Porozumienie dotyczące zrzeczenia się przez Panią M.W. użytkowania nieruchomości zostało zawarte z aktualnymi właścicielami nieruchomości, co jest jak najbardziej prawidłowe, gdyż ograniczone prawo rzeczowe – użytkowanie obciąża nieruchomość bez względu na to, kto jest jej właścicielem i każdy aktualny właściciel nieruchomości zobowiązany jej respektować ograniczenia swojego prawa własności wynikające z ustanowionego prawa użytkowania; porozumienie zatem właśnie zawsze powinno być zawierane z aktualnym właścicielem nieruchomości, szczególnie w sytuacji, gdy w zamian za zrzeczenie się użytkowania osoba uprawniona otrzymuje rekompensatę pieniężną. Porozumienie zostało zawarte w formie pisemnej bez udziału notariusza, a zatem za jego treści odpowiadają osoby, które je zawarły. Zauważyć należy, że poświadczanie notarialne podpisów na zrzeczeniu się przez uprawnionego ograniczonego prawą rzeczowego byłoby konieczne w sytuacji, gdyby na podstawie takiego zrzeczenia miało nastąpić wykreślenie prawa użytkowania z księgi wieczystej. Taka sytuacja nie miała miejsca w tym konkretnym wypadku, gdyż prawo to nie zostało nigdy ujawnione w księdze wieczystej. W tym miejscu trzeba wyraźnie podkreślić, że ograniczone prawo rzeczowe – prawo użytkowania nieruchomości może zostać ujawnione w księdze wieczystej, ale nie musi, jeśli taka jest wola stron. Badając akta księgi wieczystej wizytator wyraźnie wskazał, że w akcie notarialnym z dnia 15.10.2009 roku (...) w którym m.in. ustanowiono prawo użytkowania na rzecz Pani M.W., strony złożyły oświadczenie, że nie składają wniosku o wpis ustanowionego użytkowania w księdze wieczystej. Dodatkowo notariusz poinformowała Panią M.W., że wpis ten może zostać dokonany na jej wniosek w każdym czasie.

– **pyt. 2.** Zrzeczenie się ograniczonego prawa rzeczowego nie wymaga formy aktu notarialnego, a notarialne poświadczanie podpisów osoby zrzekającej się prawa konieczne jest tylko w sytuacji, gdy prawo ma to być wykreślone z księgi wieczystej – jak wskazano wyżej. Zrzeczenie się ograniczonego prawa rzeczowego nie jest objęte dyspozycją przepisów ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych. Opłata sądowa byłaby wymagana tylko wówczas, gdyby prawo należało wykreślić z księgi wieczystej co w tej sytuacji nie miało miejsca.

Analiza sprawozdania sporządzonego przez wizytatora Rady w żadnym wypadku nie wskazuje na jakiegokolwiek uchybienia ze strony notariusza (obecnie emerytowanego notariusza) sporządzającego umowy z udziałem Pani M.W. Notariusz Danuta Natkaniec była wieloletnim notariuszem o ogromnym doświadczeniu zawodowym i nieposzlakowanej opinii. Zawsze przestrzegała przepisów prawa i zasad etyki zawodowej notariusza.

Mam nadzieję, że udzielona odpowiedź okaże się pomocna do rozwiania wszystkich wątpliwości senatora Grzegorza Peczkisa w tej sprawie.

Z poważaniem

PREZES

Rady Izby Notarialnej we Wrocławiu  
Lech Borzemski

**Oświadczenie senatora Mariana Poślednika**

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

W imieniu swoich wyborców, mieszkańców i samorządowców powiatu gostyńskiego zwracam się do Pana Ministra o interwencję w sprawie funkcjonowania oddziału chirurgii dziecięcej w Samodzielnym Publicznym Zespole Opieki Zdrowotnej w Gostyniu w związku z wejściem w życie ustawy o sieci szpitali.

Art. 951 ust. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793 ze zm.) kwalifikuje SPZOZ w Gostyniu do szpitali I stopnia, podczas gdy ust. 4 powyższego artykułu w pkt 1 określa profile systemu zabezpieczenia, który pozbawia szpital chirurgii dziecięcej (został przypisany do poziomu szpitali II stopnia). Zapisy powyższej ustawy powodują pozbawienie szpitala oddziału chirurgii dziecięcej, który na trwałe wpisał się w jego strukturę w sensie organizacyjnym, jak również wyróżniał się wysokim poziomem świadczonych usług medycznych.

Przeciw takiej sytuacji wymuszonej zapisami ustawy stanowczo protestują mieszkańcy i samorządowcy powiatu gostyńskiego.

Proszę o wyjaśnienie wątpliwości wyrażonych w poniższych pytaniach:

1. Czy w związku z zapisami art. 951 ust. 2 pkt 1 i ust. 4 pkt 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793 ze zm.) przewiduje się możliwość funkcjonowania oddziału chirurgii dziecięcej w wykazie poziomu szpitali I stopnia?

2. Czy Minister Zdrowia przewiduje inne możliwości dalszego funkcjonowania dotychczasowych oddziałów chirurgii dziecięcej w ramach odrębnego kontraktowania lub konkursów?

3. Czy rzeczywiście zgodnie z projektem rozporządzenia ministra zdrowia z 5 maja 2017 r. w sprawie określenia szczegółowych kryteriów kwalifikacji świadczeniodawców do poziomów systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej SPZOZ w Gostyniu, będąc szpitalem zakwalifikowanym do poziomu I stopnia, będzie mógł realizować świadczenia chirurgii dziecięcej?

Z poważaniem  
Marian Poślednik

**Odpowiedź**

Warszawa, 7.06.2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Mariana Poślednika, Senatora RP, na 41. posiedzeniu Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. poz. 844) oraz projektu rozporządzenia w sprawie określenia szczegółowych kryteriów kwali-

*fikacji świadczeniodawców do poziomów systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej, Szpital spełnia kryteria kwalifikacji do poziomu szpitali I stopnia. Szpital I stopnia w ramach systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej (PSZ) dodatkowo będzie mógł udzielać świadczeń m.in. w ramach profilu chirurgia dziecięca. Ponadto, na każdym z poziomów PSZ możliwe będzie udzielanie świadczeń w ramach profilu chirurgii dziecięcej.*

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA ZDROWIA  
Podsekretarz Stanu  
Piotr Gryza

**Oświadczenie senatora Krystiana Probierza**

skierowane do marszałka Senatu RP Stanisława Karczewskiego

Szanowny Panie Marszałku!

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że skierowałem do pana Krzysztofa Tchórzewskiego, ministra energii 2 pisma:

— 21.03.2017 r. z prośbą o udostępnienie ekspertyz i naukowych opinii, na podstawie których zdecydowano o likwidacji Kopalni Węgla Kamiennego „Krupiński” (czyli przekazaniu tej kopalni do Spółki Restrukturyzacji Kopalń). W piśmie tym prosiłem także o podanie danych dotyczących wielkości produkcji węgla kamiennego (planów i faktycznego wydobycia), jak również stopnia zaspokojenia na rynku wewnętrznym popytu na polski węgiel;

— 03.04.2017 r. z prośbą o podanie przyczyn absencji przedstawicieli Ministerstwa Energii na konferencji „Berlin Energy Transition Dialogue” dotyczącej zagadnień związanych z emisją CO<sub>2</sub>.

Zdając sobie sprawę z obciążenia pracą Ministerstwa Energii, związanego chociażby z restrukturyzacją górnictwa węgla kamiennego, zwracam uwagę na moje uprawnienia wynikające z faktu wykonywania mandatu senatora RP.

Jestem przekonany, że interwencja Pana Marszałka będzie skuteczna i przyniesie pożądane oraz oczekiwane rezultaty.

Z szacunkiem  
Krystian Probierz

**Stanowisko  
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 20 czerwca 2017 r.

Pan  
Krystian Probierz  
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na Pana zapytanie dotyczące udziału przedstawicieli Ministerstwa Energii w 3. edycji konferencji pt. „Berlin Energy Transition Dialogue” w Berlinie w dniach 20–21 marca br. uprzejmie informuję, że w ww. konferencji uczestniczył przedstawiciel Departamentu Spraw Międzynarodowych ME.

Niestety ze względu na inne zobowiązania nie mógł w niej uczestniczyć zaproszony na konferencję Pan Michał Kurtyka – Podsekretarz Stanu w ME, który na ubiegłorocznej edycji ww. konferencji wziął udział w panelu ministerialnym nt. możliwości uzasadnionej ekonomicznie implementacji polityk transformacji energetycznej.

Zgadzam się z Panem Senatorem, że konferencja ta cieszy się dużym zainteresowaniem wielu krajów świata. W naszej ocenie to dobry przykład bardzo efektywnej niemieckiej dyplomacji ekonomicznej, skierowanej głównie w kierunku krajów pozaeuropejskich i rozwijających się, a także promocji niemieckiego modelu transformacji energetycznej (Energiewende) i wsparcia dla eksportu niemieckich zielonych technologii.

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski  
MINISTER

**Oświadczenie senator Jadwigi Rotnickiej  
oraz senatora Piotra Floraka**

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Nasze oświadczenie dotyczy sprawy ochrony gatunkowej ptaków gniazdujących w miastach, szczególnie jerzyków.

W Polsce od kilkunastu lat trwa ocieplanie, termomodernizacja budynków, co ogranicza zużycie energii i przyczynia się do ochrony środowiska. Jednakże przy wszystkich pozytywnych aspektach, jakie niesie ze sobą termomodernizacja, podczas jej dokonywania, wbrew prawu, niszczone są gniazda i zabijane pisklęta ptaków prawnie chronionych, takich jak niezwykle pożyteczne jerzyki. W obronie tych zwierząt występuje wiele osób wrażliwych na krzywdę zwierząt i niegodzących się na łamanie prawa. W niektórych przypadkach udaje się uratować zagrożone siedliska, jednak są to działania jednostkowe o charakterze lokalnym, natomiast w całym kraju skala zniszczeń siedlisk jerzyków jest ogromna i nieuchronnie prowadzi do zaburzenia równowagi ekologicznej.

Senacka Komisja Środowiska od kilku lat jest świadoma istnienia tego problemu i aktywnie się nim zajmowała. W wyniku wielu dyskusji 5 marca 2013 r., czyli w poprzedniej kadencji, wypracowała dokument „Stanowisko Komisji Środowiska Senatu w sprawie ochrony siedlisk i lęgów ptaków gniazdujących w budynkach”, w którym zwróciła się do organów państwowych o podjęcie działań na rzecz ochrony ptaków. Niestety, nadal dostajemy sygnały, że sytuacja jerzyków jest bardzo zła. Ich siedliska wciąż są niszczone, a pisklęta zabijane. Jak wskazują osoby, które społecznie walczą o ochronę tych ptaków, problem polega na tym, że inwestorzy i wykonawcy termomodernizacji zwracają uwagę jedynie na przepisy zawarte w ustawie o wspieraniu termomodernizacji i remontów, lekceważąc przy tym inne przepisy gwarantujące jerzykom ochronę. Zdaniem obrońców jerzyków jedynym sposobem na zmuszenie inwestorów i wykonawców do zaprzestania eksterminacji tych ptaków jest pilne wpisanie do ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów zapisu, który bezpośrednio i jednoznacznie stanowiłby, że przy wykonywaniu termomodernizacji należy dbać o ochronę siedlisk ptaków chronionych.

Problem, który polega na zawężaniu obowiązującego prawa przy wykonywaniu prac termomodernizacyjnych jedynie do przepisów ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów, prowadzi do zagłady tych ptaków. Brak szerszego spojrzenia na kwestię ochrony przyrody przy termomodernizacji niestety jest także domeną instytucji podległych Ministerstwu Infrastruktury i Budownictwa. Doskonale widać to m.in. w przypadku Instytutu Techniki Budowlanej. W prowadzonej korespondencji w związku ze skierowanym do instytutu pytaniem, dlaczego w swych opracowaniach całkowicie pomija problem siedlisk ptaków chronionych i nietoperzy, instytut odpowiedział następująco: bo nie ma tego w ustawie o wspieraniu termomodernizacji i remontów.

W związku z powyższym prosimy Pana Ministra o wskazanie właściwego miejsca w ustawie o wspieraniu termomodernizacji i remontów do wprowadzenia zapisu o obowiązku chronienia siedlisk i lęgów ptaków gatunków chronionych gniazdujących w budynkach. Praktyka jasno pokazuje, że obecny brak takiego zapisu w przedmiotowej ustawie przyczynia się do zagłady jerzyków.

Jadwiga Rotnicka  
Piotr Florek

## Odpowiedź

Warszawa, 19 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 17 maja 2017 r., znak BPS/043-41-1031/17, w sprawie wspólnego oświadczenia złożonego przez senatorów Jadwigę Rotnicką i Piotra Florka podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., uprzejmie przesyłam następujące stanowisko.

Na wstępie chciałbym podkreślić, że Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa jest świadome występowania przypadków niszczenia gniazd i zabijania ptaków prawnie chronionych w trakcie prowadzenia robót budowlanych. W ostatnich kilku latach pracownicy Ministerstwa wielokrotnie kontaktowali się w tej sprawie z osobami, które społecznie walczą o ochronę takich ptaków jak jerzyki, próbując znaleźć skuteczne rozwiązanie tego problemu.

Pierwszym działaniem, które w tej sprawie zostało podjęte, było przesłanie w 2010 roku do Banku Gospodarstwa Krajowego (BGK), do wiadomości i stosownego wykorzystania, stanowiska Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w sprawie niszczenia siedlisk jerzyka (*Apus apus*). BGK realizuje bowiem program termomodernizacji i remontów na podstawie *ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów ((tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 130), zwanej dalej ustawą*. W piśmie przekazującym to stanowisko wskazano, że powinno ono zostać upowszechnione zarówno wśród inwestorów planujących realizację przedsięwzięć termomodernizacyjnych, jak i wśród audytorów sporządzających audyty energetyczne, w szczególności z wykorzystaniem w tym celu stron internetowych, na których dla tych dwóch grup adresatów są zamieszczane podstawowe informacje o programie. Wyjaśniono również, że w przypadkach przedsięwzięć termomodernizacyjnych i remontowych, jeśli jest konieczne zniszczenie podczas prac budowlanych siedlisk dziko występujących zwierząt, koszty poniesione przez inwestora na naprawienie wyrządzonych szkód, w szczególności poprzez kompensację przyrodniczą, należy kwalifikować do objętych wsparciem publicznym kosztów realizacji przedsięwzięcia. Pismo to zostało również przesłane do wiadomości organizacji zrzeszających audytorów energetycznych, którzy sporządzają lub weryfikują audyty na zasadach określonych w *ustawie*.

Innym działaniem podjętym w wyniku kolejnych spotkań poświęconych ochronie siedlisk jerzyka było przygotowanie w 2014 roku materiału pt. *Informacja dotycząca obowiązujących przepisów z zakresu ochrony środowiska*, który został opracowany na podstawie stanowisk Ministerstwa Środowiska, Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska oraz Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego. Materiał ten zawiera m.in. praktyczne wskazówki w zakresie prawidłowego sposobu postępowania inwestora planującego realizację przedsięwzięcia termomodernizacyjnego lub przedsięwzięcia remontowego. Został on zamieszczony na stronach internetowych BGK dotyczących wspierania termomodernizacji i remontów ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów, w zakładce „Informacje dla inwestora”.

Kolejnym działaniem było zwrócenie się do departamentów ówczesnego Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, odpowiedzialnych za koordynację strategii i polityk rozwoju oraz za programy infrastrukturalne, z prośbą o rozważenie kwestii właściwego przestrzegania obowiązującego prawa w **zakresie ochrony środowiska w przedsięwzięciach inwestycyjnych finansowanych ze środków UE**, które polegają na podniesieniu charakterystyki energetycznej budynków oraz rewitalizacji. Wskazano przy tym, że rozważenia wymaga w szczególności kwestia formułowania oraz egzekwowania wymagań dla beneficjentów środków, a także, że niezbędne jest również właściwe informowanie beneficjentów o obowiązującym prawie, co – jak wykazały doświadcze-

nia z realizacji programu wsparcia przedsięwzięć termomodernizacyjnych i remontowych – jest podstawowym problemem skutkującym brakiem właściwej ochrony siedlisk ptaków objętych ochroną gatunkową. Do wiadomości potencjalnych inwestorów realizujących przedsięwzięcia termomodernizacyjne z wykorzystaniem środków UE skierowano wyżej wspomnianą *Informację dotyczącą obowiązujących przepisów z zakresu ochrony środowiska*.

Zgodnie ze stanowiskiem, które m.in. zostało przedstawione w odpowiedzi na dokument z dnia 5 marca 2013 r. pn. „*Stanowisko Komisji Środowiska Senatu w sprawie ochrony siedlisk i lęgów ptaków gniazdujących w budynkach*”, uważam, że nie będzie prawidłowym działaniem wprowadzenie w ustawie zapisu o obowiązku chronienia siedlisk i lęgów ptaków chronionych gniazdujących w budynkach. Przepisy dotyczące tej ochrony znajdują się bowiem w aktach normatywnych z zakresu Prawa ochrony środowiska. Natomiast zgodnie z §4 *Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 283 ze zm.)*, ustawa nie może powtarzać przepisów zamieszczonych w innych ustawach oraz w ustawie nie można zamieszczać przepisów nakazujących stosowanie innych aktów normatywnych.

Należy podkreślić, że przedsięwzięcia termomodernizacyjne nie są w Polsce realizowane wyłącznie na podstawie *ustawy*. Ponadto, zgodnie ze wskazanym w art. 1 zakresem przedmiotowym, *ustawa* określa jedynie zasady finansowania ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów części kosztów przedsięwzięć termomodernizacyjnych i remontowych. Tak jak w przypadku wszystkich innych przedsięwzięć termomodernizacyjnych, czy to realizowanych ze wsparciem publicznym udzielanym na szczeblu krajowym lub regionalnym ze środków unijnych bądź ze środków funduszy ochrony środowiska, czy też realizowanych ze środków sektora publicznego bądź ze środków własnych inwestorów prywatnych, w przypadku wszystkich przedsięwzięć termomodernizacyjnych, a **ogólnie w przypadku wszelkiego rodzaju prac budowlanych**, obowiązkiem inwestora jest ich realizacja zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym z zakresu Prawa budowlanego i Prawa ochrony środowiska<sup>1</sup>.

W mojej ocenie najczęstszą przyczyną łamania przez inwestorów przepisów z zakresu ochrony środowiska jest niedostatek wiedzy wśród inwestorów, oraz wciąż zbyt niski poziom świadomości społecznej odnośnie do negatywnych skutków niszczenia środowiska. Inną przyczyną może być świadome łamanie przez wykonawców robót budowlanych obowiązujących w tym zakresie przepisów. W tym drugim przypadku skutecznego rozwiązania należy szukać w poprawie skuteczności egzekwowania obowiązującego prawa. Doświadczenia z realizacji programu wsparcia przedsięwzięć termomodernizacyjnych i remontowych realizowanych na podstawie *ustawy* wskazują natomiast, że bardzo skuteczne mogą również być działania informacyjne odpowiednio zaadresowane do inwestorów realizujących roboty budowlane. Świadczy o tym w szczególności fakt, że od czasu upowszechnienia za pośrednictwem BGK ww. *Informacji*, nie zostało odnotowane ani jedno zgłoszenie realizowania z **naruszeniem** przepisów Prawa ochrony środowiska przedsięwzięcia wspieranego ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów.

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA  
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA  
Kazimierz Smoliński  
Sekretarz Stanu

<sup>1</sup> W szczególności, obowiązek uwzględnienia przez inwestora wymogu ochrony środowiska w trakcie prowadzenia robót budowlanych, a więc także w przypadku realizacji przedsięwzięcia termomodernizacyjnego, wynika z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (*tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 290 ze zm.*) oraz z art. 75 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (*tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 519*).



**Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego**

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

28 marca 2017 r. pomorska kurator oświaty, pani Monika Kończyk, stwierdziła nieważność decyzji prezydenta miasta Gdańska z 26 sierpnia 2014 r. w sprawie zezwolenia na założenie Pozytywnej Szkoły Podstawowej im. Arkadiusza „Arama” Rybickiego w Gdańsku. Szkoła odwołała się od tej decyzji, co sprawiło, że pani kurator 5 maja 2017 r. przekazała decyzję w ręce pani minister Anny Zalewskiej.

Decyzja z 28 marca i późniejsza postawa, i zachowanie pani kurator wywołały sprzeciw i oburzenie całej społeczności szkolnej, rodziców ponad tysiąca uczących się tam dzieci oraz nauczycieli i pracowników.

Ta decyzja budzi również moje zaniepokojenie i sprzeciw, ponieważ obserwuję działanie tej szkoły od jej powstania i jestem pod wrażeniem osiągnięć tej placówki.

Szkoła ta, działając jako placówka publiczna, z powodzeniem funkcjonuje już blisko 3 lata. Przez ten czas była wielokrotnie weryfikowana i oceniana pozytywnie przez kuratorium. W tym okresie stworzyła niepowtarzalne środowisko społeczne poprzez szereg przedsięwzięć służących uczniom, ale też innym mieszkańcom Gdańska. W ciągu ostatnich 3 lat wystawiła tysiące świadectw oraz przeprowadziła dziesiątki awansów zawodowych nauczycieli.

Mam świadomość wielorakich konsekwencji prawnych tej decyzji, więc w świetle kodeksu postępowania administracyjnego mój niepokój budzą następujące pytania: Czy zdobyte przez nauczycieli stopnie awansu zawodowego uznane zostaną za nieważne? Czy będzie można mówić o ważności świadectw zdobytych przez uczniów? Czy będzie można podważyć ważność świadectw absolwentów tej placówki? Jakie będą inne konsekwencje, jeżeli podtrzyma Pani decyzję pani kurator?

Moje obawy budzi również fakt, że pani kurator podjęła decyzję na wniosek Komisji Międzyzakładowej Pracowników Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” w Gdańsku, z którą jest osobiście związana, co stawia ją w sytuacji arbitra podejmującego decyzję w swojej sprawie.

Nie zgadzam się również na używany w tej sprawie język, gdyż strona związkowa mówi o „prywatyzacji szkoły”. Nic takiego się nie odbyło. Ostatnie 3 lata pokazały, że miasto we współpracy z podmiotem prowadzącym szkołę jest w stanie stworzyć placówkę, która daje szerokie możliwości rozwoju uczniom, ale też tworzy wielowymiarowy ośrodek dla lokalnej społeczności, wokół którego skupia się życie kilku tysięcy osób. Jestem przekonany, iż fakt ogromu niszczących skutków wynikających z ewentualnego podtrzymania tej decyzji przyniesie ogromne straty społeczne, a także odbije się echem nie tylko w Gdańsku, lecz również w całym kraju.

Biorąc pod uwagę wszystkie dokumenty i okoliczności zaistniałe w tej sprawie, podzielam opinię, że decyzja pani kurator nie ma uzasadnienia merytorycznego.

Apeluję, aby Pani Minister uchyliła decyzję pomorskiego kuratora oświaty.

Sławomir Rybicki

**Odpowiedź**

Warszawa, 20 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,  
składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, zgłoszone 17 maja 2017 r. podczas 41. posiedzenia Senatu RP, w sprawie publicznej Pozytywnej Szkoły Podstawowej w Gdańsku.

Szanowny Panie Senatorze,  
na wstępie uprzejmie informuję, że odwołanie Spółki z o.o. „Pozytywne Inicjatywy – Edukacja”, osoby prowadzącej publiczną Pozytywną Szkołę Podstawową w Gdańsku, od decyzji Pomorskiego Kuratora Oświaty stwierdzającej nieważność zezwolenia Prezydenta Miasta Gdańska na założenie wymienionej szkoły, wpłynęło do Ministra Edukacji Narodowej w dniu 15 maja 2017 r. Ze względu na niekompletność dokumentacji sprawy, organ odwoławczy wystąpił do organu I instancji o uzupełnienie akt, informując o tym Stronę, jej pełnomocników oraz uczestnika postępowania na prawach strony – Komisję Międzyzakładową Pracowników Oświaty NSZZ Solidarność. Postępowanie odwoławcze prowadzone przez Ministra Edukacji Narodowej jest w toku. W ramach postępowania organ odwoławczy analizuje wszelkie aspekty i okoliczności przedmiotowej sprawy, w tym również związane z ważnością wystawionych przez szkołę świadectw oraz uzyskanych przez nauczycieli aktów awansu zawodowego.

W dniu 29 maja 2017 r. odbyło się spotkanie Ministra Edukacji Narodowej Pani Anny Zalewskiej z przedstawicielami organu prowadzącego Pozytywną Szkołę Podstawową, przedstawicielami Rady Pedagogicznej i Rady Rodziców tej szkoły. Pani Minister Anna Zalewska zapewniła uczestników spotkania, że sprawa Pozytywnej Szkoły Podstawowej w Gdańsku jest przedmiotem jej szczególnej troski i uwagi. Pani Minister wyraziła chęć odbycia kolejnego spotkania z przedstawicielami środowiska Pozytywnej Szkoły Podstawowej przed wydaniem decyzji w sprawie.

Pragnę zapewnić Pana Senatora, że rozstrzygnięcie Ministra w niniejszej sprawie zostanie wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, w tym dzieci, rodziców i nauczycieli omawianej szkoły.

Przedkładając powyższe informacje i wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Senatora o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia  
MINISTRA  
EDUKACJI NARODOWEJ  
Marzenna Drab  
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Czesława Ryszki**

skierowane do prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy

Szanowny Panie Prezydencie!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się pani U.Ś., zam. (...), prosząc o udzielenie pomocy prawnej. Z przekazanych przez nią informacji wynika, iż starała się ona o adopcję dziecka – chłopca K.H.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bytomiu III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich (sygn. akt III Nsm 580/03) z dnia 29 października 2003 r. pani U. wraz z mężem wychowywała K. jako rodzina zastępcza. K. urodził się 12 sierpnia 1993 r. 10 lipca 2011 r., w chwili orzeczenia o umieszczeniu go w rodzinie zastępczej, uczęszczał do II klasy szkoły podstawowej. Przed ukończeniem przez K. 18 lat pani U. wysłała do Sądu Rejonowego w Tychach wniosek o adopcję K. Jednak z przyczyn niezależnych od pani U. wniosek ten dotarł do sądu dopiero 1 sierpnia 2014 r., czyli już po osiągnięciu przez K. pełnoletniości. Z tego też powodu sąd odmówił przysposobienia, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 114 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego) przysposobić można jedynie osobę małoletnią. Wymaganie dotyczące małoletniości powinno być spełnione w dniu złożenia wniosku, czyli na dzień wpłynięcia takiego wniosku do sądu.

W związku z art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora proszę Pana Prezydenta o interwencję w tej sprawie i rozpatrzenie następujących kwestii.

1. Czy Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w ramach przysługujących mu uprawnień może dokonać interwencji w sprawie pani U.Ś., tak aby złożony przez nią wniosek o przysposobienie został rozpoznany według daty jego wysłania do sądu, a nie daty wpływu?

2. Czy Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nie powinien pochylić się nad problemem braku regulacji prawnych w takich sytuacjach, jak sytuacja pani U.Ś., i podjąć działań zmierzających do zmiany przepisów prawa w tym zakresie oraz umożliwienia adopcji osób pełnoletnich w wyjątkowych, ściśle określonych i niezawinionych ze strony osób zainteresowanych sytuacjach?

Z wyrazami szacunku  
Czesław Ryszka

**Odpowiedź  
SEKRETARZA STANU  
w KANCELARII PREZYDENTA  
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, 9 czerwca 2017 r.

Szanowny Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora na 41. posiedzeniu Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r. uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z art. 114 §1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r. poz. 682, dalej zwana k.r.o.) przysposobić można osobę małoletnią, tylko dla jej dobra. Zgodnie natomiast z art. 114 §2 k.r.o., wymaganie małoletniości powinno być spełnione w dniu złożenia wniosku o przysposobienie.

W doktrynie wskazuje się, że ustawodawca zezwala na przysposobienie wyłącznie osoby małoletniej, wprowadzając bezwzględną przesłankę pozytywną, którą stanowi

jej dobro, W art. 114 §2 k.r.o. sprecyzowano, że wymóg małoletności powinien być spełniony w dniu złożenia wniosku o przysposobienie. Zgodnie z art. 10 §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (*tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r. poz. 459*) pełnoletnim jest ten, kto ukończył lat 18. Należy przyjąć, że art. 114 §2 k.r.o. stanowi *legem speciale* wobec podstawowej zasady orzekania wyrażonej w art. 316 §1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (*tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, dalej zwana k.p.c.*), zgodnie z którą sąd powinien brać pod uwagę stan faktyczny z chwili orzekania. Zgodnie z podstawową regułą wykładni wyjątki powinny być wykładane w sposób ścisły (*exceptiones non sunt extentendae*)<sup>1</sup>.

Celem jakiego ma służyć instytucja przysposobienia jest tylko i wyłącznie dobro małoletniego dziecka, co wynika z szeregu przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (art. 114 §1, art. 119, 125)<sup>2</sup>. Znaczenie tej przesłanki podkreślono wskazując, że celem przysposobienia, nie jest interes i zaspokojenie potrzeb uczuciowych i rodzinnych przysposabiających, lecz tylko i wyłącznie dobro małoletniego dziecka. Przesłanka ta ma znaczenie rozstrzygające dla ustalenia, czy przysposobienie może być orzeczone. Dobro (interes) dziecka ma znaczenie nadrzędne i wymaga uwzględnienia w każdej sprawie dotyczącej opieki nad małoletnim, a więc również w sprawie o jego przysposobienie i to zarówno krajowe, jak i zagraniczne<sup>3</sup>.

Należy podkreślić, że przepis art. 114 §2 k.r.o. („wymaganie małoletności powinno być spełnione w dniu złożenia wniosku o przysposobienie”) został wprowadzony na mocy ustawy nowelizującej z dnia 26 maja 1995 r., która weszła w życie w dniu 20 października 1995 r.<sup>4</sup> Celem ww. nowelizacji było zakończenie wcześniejszych sporów co do chwili, w której wymaganie małoletności powinno być spełnione. Przez chwilę złożenia wniosku do sądu należy rozumieć także złożenie wniosku obciążonego brakami formalnymi, nieopłaconego, czy też złożenie go w niewłaściwym sądzie – oczywiście pod warunkiem, że braki te zostały następnie usunięte i wniosek ten doprowadził do wszczęcia postępowania, w którym dojdzie do orzeczenia o przysposobieniu<sup>5</sup>.

Pani U.Ś. (*zam. ...*) zwraca się z prośbą o pomoc w sprawie adopcji pełnoletniego K.H., ur. (...), którego wraz z mężem wychowywała jako rodzina zastępcza na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bytomiu III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 29 października 2003 r. (*sygn. akt III Nsm 580/03*). Z treści złożonego przez Pana Senatora oświadczenia wynika, że Pani U.Ś. wysłała do Sądu Rejonowego w Tychach wniosek o adopcję pana K., jeszcze przed ukończeniem przez niego 18 lat. Pani Ś. twierdzi jednak, że wniosek nie został rozpoznany, ponieważ dotarł do sądu dopiero w dniu 1 sierpnia 2014 r., czyli już po osiągnięciu przez niego pełnoletności.

Odnosząc się do powyższych twierdzeń, wskazujemy, że zgodnie z art. 165 §2 k.p.c., oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu.

Artykuł 165 §2 zawiera ogólną zasadę, zgodnie z którą oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu, przy czym pismo to powinno być nadane pod adresem właściwego sądu<sup>6</sup>. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, prawidłowe zaadresowanie przesyłki pocztowej kierowanej do sądu wymaga jego jednoznacznego wskazania oraz podania jego adresu<sup>7</sup>.

<sup>1</sup> Grzegorz Jedrejek, *Komentarz do art. 114 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego*, LEX 2014.

<sup>2</sup> Wyrok SN z dnia 6 września 1968 r., I CR 249/68, OSNPG 1969/5/32.

<sup>3</sup> Teza XI uchwały Izby Cywilnej SN z dnia 9 czerwca 1976 r., III CZP 46/75, OSNCP 1976/9/184; uchwała SN z dnia 12 czerwca 1992 r., III CZP 48/92 OSNC 1992/10/179; postanowienie SN z dnia 5 lipca 2006 r., IV CSK 127/06, LEX nr 232819; postanowienie SN z dnia 5 VII 2006 r., IV CSK 127/06, LEX nr 232819; Henryk Dolecki, *Komentarz do art. 114 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego*, LEX 2013.

<sup>4</sup> Art. 1 ustawy z dnia 26 maja 1995 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (*Dz. U. z 1995 r. Nr 83 poz. 417*).

<sup>5</sup> Robert Zegadło, *Komentarz do art. 114 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego*, LEX 2014.

<sup>6</sup> Joanna Bodio, *Komentarz do art. 165 Kodeksu postępowania cywilnego*, LEX 2017.

<sup>7</sup> Postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CZ 153/12, LEX nr 1293827.

Potwierdzenie wydane przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego ma moc dokumentu urzędowego potwierdzającego datę nadania pisma procesowego do sądu, co pozwala sądom skontrolować dochowanie przez stronę terminu do dokonania czynności procesowej<sup>8</sup>. Potwierdzenie nadania pisma w urzędzie pocztowym lub też potwierdzenie wpływu pisma do sądu w zasadzie stanowi dowód zachowania terminu przy dokonywaniu czynności procesowej. Przy ustalaniu terminu nadania pisma procesowego do sądu ma zastosowanie domniemanie faktyczne określone w art. 231 k.p.c.<sup>9</sup>

W świetle art. 165 §2 i 4 k.p.c. termin jest zachowany, jeżeli pismo procesowe, dla którego został on ustanowiony, w tym czasie:

- 1) wpłynie do sądu, tj. zostanie złożone w biurze podawczym sądu; decydująca jest w tym wypadku data prezentaty w biurze podawczym<sup>10</sup> lub
- 2) zostanie oddane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe; obecnie operatorem wyznaczonym w rozumieniu prawa pocztowego jest Poczta Polska SA – wybrana zgodnie z art. 71 pr. poczt. na okres 10 lat, tj. na lata 2016–2025; decydująca jest wtedy data nadania przesyłki pocztowej u tego operatora<sup>11</sup>. Reguła, o której mowa, nie ma zastosowania w razie oddania pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora niebędącego operatorem wyznaczonym w rozumieniu prawa pocztowego<sup>12</sup>.
- 3) zostanie oddane w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej; por. w związku z tym dyrektywę 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (*Dz. Urz. UE L 15 z 21.01.1998, s. 14 z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 3, s. 71*); decydująca jest wtedy data dowodu nadania przesyłki pocztowej u tego operatora w tym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym świadczy on usługi powszechne, lub
- 4) w razie nadania pisma w placówce pocztowej za granicą w innym państwie niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, zostanie ono przekazane polskiej placówce operatora wyznaczonego<sup>13</sup>.
- 5) w razie wniesienia pisma za pośrednictwem systemu teleinformatycznego zostanie ono wprowadzone do tego systemu (art. 165 §4 k.p.c.)<sup>14</sup>.

Odnosząc się do prośby o spowodowanie, aby złożony przez Panią Ś. wniosek o przysposobienie został rozpoznany według daty jego wysłania do sądu, informujemy, że Prezydent RP nie ma ustawowych uprawnień do reprezentowania Obywateli w ramach postępowań cywilnych czy też do wnoszenia zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków zaskarżenia od orzeczeń sądów. W szczególności, Prezydent RP nie ma uprawnień do wpływania na rozstrzygnięcia sądowe w przedmiocie przysposobienia.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty, brak również podstaw do podjęcia działań zmierzających do zmiany przepisów prawa poprzez umożliwienie adopcji osób pełnoletnich.

Z wyrazami szacunku

Andrzej Dera

<sup>8</sup> Postanowienie SN z dnia 25 sierpnia 2015 r., II UZ 16/15, LEX nr 1797089; postanowienie SN z dnia 14 lipca 2015 r., II UZ 10/15, LEX nr 1762485.

<sup>9</sup> Postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2016 r., II CZ 85/15, LEX 2003379.

<sup>10</sup> Postanowienie SN z dnia 30 kwietnia 2015 r., II CZ 4/15, LEX nr 1745795.

<sup>11</sup> Postanowienie SN z dnia 6 maja 1988 r., IV PZ 39/88, OSP 1989/7-12/167.

<sup>12</sup> Postanowienie SN z dnia 3 czerwca 2015 r., V CZ 33/15, LEX nr 1764824.

<sup>13</sup> Por. zachowujące w tym zakresie aktualność orzeczenie SN z dnia 12 maja 1978 r., IV CR 130/78, OSPiKA 1979/4/76; postanowienie SN z dnia 8 września 2011 r., III CZ 42/11, LEX nr 1044018.

<sup>14</sup> Maria Jędrzejewska, Karol Weitz, *Komentarz do art. 165 Kodeksu postępowania cywilnego*, LEX 2016.

**Oświadczenie senatora Czesława Ryszki**

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

*Szanowny Panie Ministrze!*

*Zwracam się do Pana Ministra w imieniu pani U.Ś. z prośbą o interwencję w sprawie przysposobienia pełnoletniego K.H. Z przekazanych mi informacji wynika, iż starała się ona o adopcję dziecka – chłopca K.H.*

*Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bytomiu III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich (sygn. akt III Nsm 580/03) z dnia 29 października 2003 r. pani U. wraz z mężem wychowywała K. jako rodzina zastępcza. K. urodził się 12 sierpnia 1993 r. W 2006 r. Sąd Rejonowy w Tychach ustanowił panią U. opiekunem prawnym K. 10 lipca 2011 r., w chwili orzeczenia o umieszczeniu go w rodzinie zastępczej, chłopiec uczęszczał do II klasy szkoły podstawowej. Przed ukończeniem przez K. 18 lat pani U. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Tychach wniosek o adopcję K. Jednak z przyczyn niezależnych od pani U. wniosek ten dotarł do sądu dopiero 1 sierpnia 2014 r., czyli już po osiągnięciu przez K. pełnoletniości. Z tego też powodu sąd odmówił przysposobienia, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 114 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego) przysposobić można jedynie osobę małoletnią. Wymaganie dotyczące małoletniości powinno być spełnione w dniu złożenia wniosku, czyli na dzień wpłynięcia takiego wniosku do sądu.*

*Opisany stan faktyczny nie jest wynikiem zaniedbania ani winy pani U.Ś., gdyż w ustawowym terminie wystąpiła ona wniosek o przysposobienie wówczas małoletniego K.H. Jednak z przyczyn od niej niezależnych wniosek ten dotarł do sądu dopiero w 2014 r. i przysposobienie nie było już możliwe. Panie Ministrze, obecnie obowiązujące przepisy uniemożliwiają w ogóle przysposobienie dziecka pełnoletniego, co wydaje się w niektórych przypadkach rażąco niesprawiedliwe i godzące w dobro dziecka.*

*Mając to na uwadze, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą sprawą i rozważenie podjęcia stosownych działań zmierzających do zmiany obecnie obowiązujących przepisów i umożliwienia przysposobienia pełnoletniego dziecka w wyjątkowych, ściśle określonych i niezawinionych ze strony osób zainteresowanych sytuacjach z uwagi na dobro dziecka. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu sądu.*

*Z wyrazami szacunku  
Czesław Ryszka*

**Odpowiedź  
PODSEKRETARZA STANU  
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 24.06.2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,  
w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki złożone podczas 41. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 maja 2017 r., dotyczące postępowania sądowego o przysposobienie, uprzejmie informuję.

Ustawodawca przyjął w polskim prawie rodzinnym zasadę, zgodnie z którą sąd może orzec o przysposobieniu wyłącznie osoby małoletniej i tylko dla jej dobra, przy czym wymóg małoletniości winien być spełniony w dniu złożenia wniosku o przysposobienie, to znaczy, że postanowienie sądu może być wydane już po uzyskaniu pełnoletniości przez przysposobionego. Powyższa zasada jest wyrażona *expressis verbis* w treści przepisu art. 114 §1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. *Kodeks rodzinny i opiekuńczy* (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 682) – dalej „k.r.o.”, a wprowadzono ją do polskiego porządku prawnego na mocy ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. *Kodeks rodzinny* (Dz. U. z 1950 r. Nr 34, poz. 308).

Instytucja przysposobienia umożliwia dziecku wychowanie w zastępczym środowisku rodzinnym, gdy jest ono, z różnych powodów, pozbawione pieczy rodzicielskiej. W myśl art. 121 §1 k.r.o. pomiędzy przysposobionym a przysposabiającym powstaje taki stosunek, jak między rodzicami a dziećmi, tym niemniej nie jest to jednak identyczny stosunek prawnorodzinny, jaki wynika z więzów krwi, ponieważ przysposobienie, poza jednym wyjątkiem, kiedy to rodzice wyrazili zgodę na przysposobienie dziecka przed sądem opiekuńczym bez wskazywania osoby przysposabiającego (art. 125<sup>1</sup> §1 k.r.o.), może być rozwiązane przez sąd (art. 125 §1 k.r.o.).

Podkreślić należy, że o przysposobieniu decyduje dobro dziecka. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 września 1968 r., I CR 249/68 (LEX nr 167411) „Celem jakiemu ma służyć instytucja przysposobienia, jest nie interes i zaspokojenie potrzeb uczuciowych i rodzinnych przysposabiających, lecz – jak to wyraźnie wynika z szeregu przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego tylko i wyłącznie dobro małoletniego dziecka”, zaś w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 maja 2004 r., I CK 654/03 (niepubl.), Sąd ten zaznaczył, że „w procedurze adopcyjnej dobro dziecka jest wartością pierwotną i nadrzędną”.

Ocena tej przesłanki jest zatem dokonywana w kontekście celu przysposobienia, którym nie jest interes i zaspokojenie potrzeb uczuciowych i rodzinnych przysposabiających, lecz właśnie tylko i wyłącznie dobro małoletniego. Tym samym pokrewieństwo (powinowactwo) łączące przysposabiającego z przysposabianym nie jest przeszkodą do wydania orzeczenia o przysposobieniu.

Co więcej nie ma także przeszkód prawnych w przysposobieniu dziecka przez rodzeństwo, bowiem właściwie pojęte dobro przysposabianego może przemawiać za przysposobieniem przez brata lub siostrę, o ile różnica wieku jest odpowiednia (zob. E. Holewińska-Łapińska (w:) *System Prawa Prywatnego*, t. 12, *Prawo rodzinne i opiekuńcze*, Warszawa 2003, s. 483).

Rozważając zatem możliwość przysposobienia osoby pełnoletniej należy mieć właśnie na uwadze podstawową funkcję przysposobienia, jaką jest zapewnienie dziecku pozbawionemu środowiska rodzinnego warunków rozwoju analogicznych do tych, jakie panują w rodzinie naturalnej. Regulacja *Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego* eksponuje nadto niemajątkowy charakter tej instytucji.

Podobnie cel przysposobienia określa *Konwencja o prawach dziecka* przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r., poz. 526, z późn. zm.), stanowiąc, że jest nim zapewnienie wychowania w rodzinie dzieciom, które zostały pozbawione swego środowiska rodzinnego lub które ze względu na ich dobro nie mogą pozostawać w takim środowisku (art. 20 *Konwencji*).

W świetle powyższego wprowadzenie możliwości przysposabiania osób pełnoletnich nie wydaje się znajdować dostatecznego uzasadnienia, nadto – jak wynika z praktyki sądowej – wnioski w tym zakresie są zjawiskiem marginalnym. Również w doktrynie i piśmiennictwie prawniczym nie pojawiają się, od czasu wejścia w życie *Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego*, postulaty zmiany przepisów w tym obszarze, co pozwala stwierdzić, że zasada małoletniości przysposabianego jest ugruntowana w polskim porządku prawnym.

Należy mieć również na uwadze, że z chwilą osiągnięcia przez dziecko pełnoletności ustaje nad nim władza rodzicielska. Z tą chwilą dziecko uzyskuje też, co do zasady, pełną zdolność do czynności prawnych, a tym samym pełne prawo do decydowania o sobie. Wątpliwe wydaje się, aby w przypadku przysposobień osób dorosłych główną

przesłanką było dobro przysposobianego dziecka. Nie jest wykluczone, że w takim przypadku na plan pierwszy mogą wysuwać się motywy materialne, takie jak chociażby uzyskanie prawa do spadku w przypadku śmierci przysposabiającego, czy też określonych świadczeń wynikających ze stosunku pokrewieństwa, a kwestie związane z wychowaniem i zapewnieniem przysposobianemu środowiska rodzinnego zbliżonego do naturalnego pozostaną drugorzędne.

W świetle powołanych powyżej zapisów *Konwencji o prawach dziecka*, jak również naczelnej zasady prawa rodzinnego, jaką jest dobro dziecka, nie wydaje się, aby wprowadzenie do polskiego systemu prawnego możliwości przysposobiania osób pełnoletnich było celowe.

Jednocześnie należy wskazać, że brak precyzyjnych danych dotyczących wskazanego w oświadczeniu wniosku o przysposobienie nie pozwala na poczynienie wiarygodnych ustaleń co do ewentualnych przyczyn opóźnienia w jego otrzymaniu przez sąd oraz sposobu rozstrzygnięcia tegoż wniosku.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak



**Oświadczenie senator Janiny Sagatowskiej**

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

*Szanowny Panie Ministrze!*

*Samorządy powiatu tarnobrzesckiego w marcu i w kwietniu podjęły określone uchwały zmierzające do przywrócenia działalności rejonu energetycznego w Tarnobrzegu.*

*Takie gminy, jak Gorzyce, Nowa Dęba czy Baranów Sandomierski, przynaglone oświadczeniami mieszkańców, instytucji i przedsiębiorców, walczą o przywrócenie tego rejonu energetycznego, gdyż do odpowiedników, teraz, po zlikwidowaniu tego rejonu, do Mielca czy do Rzeszowa, mają często ponad 100 km albo 60 km. Nie trzeba uzasadniać, jakie jest to utrudnienie dla samych mieszkańców, instytucji i przedsiębiorców, jeśli chodzi o kontakty, o obsługę klienta. Właśnie ta odległość powoduje niesamowite kłopoty i trudności.*

*Rejon energetyczny, z siedzibą w Tarnobrzegu przy ul. Szpitalnej 3, funkcjonował do 31 grudnia 2012 r. Decyzję o jego likwidacji podjęto bez żadnych uzgodnień z władzami samorządowymi, których obszar znajdował się w zakresie działania rejonu. W skład rejonu energetycznego z siedzibą w Tarnobrzegu do czasu jego likwidacji wchodziły posterunki energetyczne w Sandomierzu, w Tarnobrzegu i w Nowej Dębie, obsługujące wiele sąsiednich gmin, mieszkańców, instytucji i przedsiębiorców.*

*Przywrócenie działalności rejonu energetycznego z siedzibą w Tarnobrzegu bez wątplenia ułatwi załatwianie spraw z zakresu energetyki i mieszkańcom, i instytucjom, i przedsiębiorcom z miasta Tarnobrzegu i z sąsiednich gmin obsługiwanych przez rejon do czasu jego zlikwidowania. Przywrócenie funkcjonowania tego rejonu energetycznego przyniesie wymierne korzyści, gdyż wpłynie na jakość i szybkość rozpatrywania spraw, korzystnie wpłynie także na inwestycje na terenie gmin Gorzyce, Nowa Dęba czy chociażby Baranów Sandomierski oraz ułatwi codzienne życie ich mieszkańcom, w związku z tym, że sprawy dotyczące zaopatrywania w energię elektryczną będą mogły być załatwiane w Tarnobrzegu, a więc w miejscowości położonej zdecydowanie bliżej niż wspomniane Mielec czy Rzeszów.*

*Bardzo proszę Pana Ministra o rozpatrzenie sprawy i wnikliwe wsłuchanie się w głosy mieszkańców i instytucji oraz przywrócenie tego rejonu.*

*Janina Sagatowska*

**Odpowiedź**

Warszawa, 1 czerwca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pani Janiny Sagatowskiej, Senator RP, złożonego podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie przywrócenia Rejonu Energetycznego z siedzibą w Tarnobrzegu, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Z związku z licznymi wystąpieniami kierowanymi do Ministra Energii w sprawie przeprowadzonej konsolidacji rejonów i posterunków energetycznych oraz mając na uwadze troskę o zapewnienie prawidłowych usług na rzecz wszystkich odbiorców, a także dbałość o doświadczonych i wykwalifikowanych pracowników spółki PGE Dystrybucja SA, Minister Energii zwrócił się do Zarządu Spółki PGE Polska Grupa Energetyczna SA (dalej PGE SA) z prośbą o dokonanie analizy skutków wdrożonego w 2012 r. programu optymalizacji struktury ww. spółki.

W 2016 r. w Grupie Kapitałowej PGE został powołany Zespół do przeprowadzenia analizy skutków programu, które miały być podstawą oceny prawidłowości decyzji podjętych w procesie konsolidacji rejonów i posterunków energetycznych PGE Dystrybucja SA.

Z informacji przekazanych przez PGE SA wynika, iż w jej ocenie Projekt konsolidacji Rejonów i Posterunków Energetycznych przeprowadzony został zgodnie z założeniami. Duże i doposażone rejonu i posterunki energetyczne działają bardziej efektywnie, nadal zapewniany jest wysoki standard usług na rzecz wszystkich odbiorców, dbałość o doświadczoną i wykwalifikowaną kadrę oraz wymagania stawiane przez Urząd Regulacji Energetyki w zakresie optymalizacji kosztów, które mają na celu ograniczenie wzrostu opłat za usługi dystrybucji energii elektrycznej.

Odnosząc się do możliwości odtworzenia Rejonu Energetycznego w Tarnobrzegu, uprzejmie informuję, iż weryfikacja i ewentualna zmiana decyzji podjętych w procesie konsolidacji rejonów i posterunków energetycznych, znajduje się wyłącznie w kompetencjach PGE Dystrybucja SA.

Każdy z ministrów jest związany konstytucyjną zasadą legalizmu, która stanowi, że może on działać wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Nie została przyznana im kompetencja ustawowa do wpływania bezpośrednio lub za pośrednictwem innych organów władzy lub administracji na decyzje podejmowane przez akcjonariuszy spółki prawa prywatnego. Minister Energii jako akcjonariusz grup energetycznych nie ma możliwości bezpośredniego oddziaływania na działalność gospodarczą prowadzoną przez te podmioty. Należy wskazać, że żaden przepis prawa nie daje uprawnień Ministrowi Energii (podobnie jak każdemu innemu akcjonariuszowi) do wkraczania w zakres spraw leżących w wyłącznej gestii Zarządów tych spółek. Instrumentu takiego nie posiadają również Rady Nadzorcze, ponieważ zgodnie z art. 375<sup>1</sup> kodeksu spółek handlowych nie mogą wydawać zarządowi spółki wiążących poleceń co do prowadzenia spraw spółki. Oznacza to, że Minister Energii nie ma prawnych ani innych możliwości ingerowania w decyzje podejmowane przez poszczególne organy spółek, a także organy spółek zależnych, w tym PGE Dystrybucja SA. Wszelkie decyzje dotyczące prowadzenia spraw spółek należą zatem wyłącznie do Zarządów tych podmiotów, które to odpowiadają za prowadzenie bieżącej działalności kierowanych przez nie spółek.

Z poważaniem

z upoważnienia  
MINISTRA ENERGII  
Andrzej Piotrowski  
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego**

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego  
Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Premierze!

Według doniesień medialnych Telewizja Polska SA kierowana przez pana Jacka Kurskiego znajduje się w złej kondycji finansowej. Świadczy o tym m.in. informacja, iż prezes stacji planuje wystąpienie do Banku Gospodarstwa Krajowego z wnioskiem o kredyt w wysokości 800 milionów zł, który miałby pomóc mediom publicznym funkcjonować. Sytuacja ta budzi zaniepokojenie, tym bardziej że według wielu agencji zajmujących się badaniem poziomu oglądalności TVP i jej najważniejsze programy w 2016 r. znacząco straciły oglądalność, a wpływy z abonamentu i reklam zmalały.

Tymczasem, jak czytamy, Telewizja Polska oficjalnie poinformowała, że za 2016 r. nagrodzone zostało 208 osób. Zaniepokojenie budzi fakt, iż nie jest znana pełna lista tych osób i wysokość otrzymanych nagród. Co więcej, z przekazu medialnego wynika, że nie ma oficjalnego uzasadnienia i przedstawione przez prezesa Kurskiego kryterium osób, którym zostały przyznane premie.

Szanowny Panie Premierze, w zeszłym roku wielu dziennikarzy zwolniono z Telewizji Polskiej z przyczyn politycznych, osobistych czy zawodowych. Najczęstszym powodem był jednak argument, iż firma zatrudnia za dużo pracowników, a to wiąże się ze zbyt wysokimi kosztami. Tymczasem zdaniem jednego z członków Rady Mediów Narodowych, pana Juliusza Brauna, warto zaznaczyć, że mimo tych zabiegów liczba etatów w Telewizji Polskiej wzrosła. Natomiast na nagrody prezes Jacek Kurski przeznaczył 225 tysięcy zł.

Dlatego też zwracam się do Pana Premiera z prośbą o zajęcie stanowiska w tej sprawie oraz o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort dysponuje danymi o sytuacji finansowej mediów publicznych? Jeśli tak, to proszę o przedstawienie informacji o faktycznym stanie finansowym Telewizji Polskiej.

2. Czy kierowany przez Pana resort dysponuje informacjami o poziomie oglądalności flagowych programów Telewizji Polskiej? Jeśli tak, to proszę o ich przedstawienie i ocenę tych dokumentów w porównaniu do wyników z 2015 r.

Z poważaniem  
Waldemar Śługocki

**Odpowiedź  
MINISTRA KULTURY  
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 12 lipca 2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,  
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Pana Waldemara Śługockiego podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja 2017 r., w załączeniu uprzejmie przekazuję odpowiedź przekazaną przez TVP SA.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

**Załącznik**  
**Pismo PREZESA ZARZĄDU TVP**

Warszawa, 23 czerwca 2017 r.

Pan  
 Paweł Lewandowski  
 Podsekretarz Stanu  
 Ministerstwo Kultury  
 i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 2 czerwca 2016 roku, znak: BM-WP.055.14.2017.KM w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Pana Waldemara Sługockiego podczas 41. posiedzenia Senatu RP w dniu 17 maja br., poniżej przekazuję stosowne wyjaśnienia.

**1. Informacja o faktycznym stanie finansowym Telewizji Polskiej SA.**

Telewizja Polska SA w 1 kwartale br. zanotowała dodatni wynik finansowy netto na poziomie 33,0 mln zł (tabela poniżej). W porównaniu do przyjętego planu wynik był lepszy o 6,3 mln zł.

w tys. zł

Lp.	Wyszczególnienie	Plan 1 kwartał 2017	Wykonanie 1 kwartał 2017	Stopień wykonania planu w okresie 1 kwartału 2017	
				+ wzrost - spadek	%
1.	Przychody ze sprzedaży i zrównana z nimi, w tym:	377 982	380 769	2 787	101%
1.1.	Przychody ze sprzed. prod., towarów i mater.:	384 905	373 135	-11 770	97%
	- abonament	169 618	161 691	-7 927	95%
	- reklama	166 623	167 088	464	100%
	- sponsoring	25 097	20 044	-5 053	80%
	- pozostałe	23 566	24 312	746	103%
1.2.	Zmiana stanu produktu	-6 923	7 633	14 556	-110%
2.	Koszty działalności operacyjnej	352 021	349 632	-2 389	99%
<b>3.</b>	<b>Wynik ze sprzedaży brutto</b>	<b>25 961</b>	<b>31 136</b>	<b>5 176</b>	<b>120%</b>
	- Pozostałe przychody oper.	1 861	2 512	652	135%
	- Pozostałe koszty oper.	656	727	71	111%
<b>4.</b>	<b>Wynik na działalności operacyjnej</b>	<b>27 165</b>	<b>32 921</b>	<b>5 756</b>	<b>121%</b>
	- Przychody finansowe	774	1 215	441	157%
	- Koszty finansowe	1 240	1 124	-116	91%
	- Podatek dochodowy	0	0	0	
<b>5.</b>	<b>Wynik netto</b>	<b>26 699</b>	<b>33 012</b>	<b>6 313</b>	

Przychody z abonamentu w 1 kwartale 2017 roku wyniosły 161,7 mln zł i w odniesieniu do planu były niższe o 7,9 mln zł, zaś w odniesieniu do zeszłego roku niższe aż o 14,9 mln zł na co wpływ głównie ma obniżenie przez KRRiT dla TVP wskaźnika podziału środków abonamentowych. Podstawowy wskaźnik dla TVP podziału wpływów abonamentowych pomiędzy spółki radiofonii i telewizji przyjęty przez KRRiT na 2017 rok wynosi 48,819% i jest niższy w stosunku do ubiegłorocznego o 1,862pp (w 2016 roku wynosił 50,681%).

Przychody TVP SA z reklamy i sponsoringu po 3 miesiącach 2017 roku wyniosły 187,1 mln zł i były niższe o 4,6 mln zł od planu tego okresu (dotyczy sponsoringu).

Koszty działalności operacyjnej TVP SA po 3 miesiącach 2017 r. wyniosły 349,6 mln zł i były niższe o 2,4 mln zł od wartości zaplanowanych na ten okres, a także niższe o 5,3 mln zł w relacji do analogicznego wykonania za 2016 rok.

Zatrudnienie w Spółce na dzień 31.03.2017 r. wyniosło 2.633 etaty i było niższe w stosunku do analogicznego okresu roku ubiegłego o 202 etaty.

## 2. Informacja o poziomie oglądalności flagowych programów Telewizji Polskiej SA.

Telewizja Polska SA zakupuje dane o oglądalności pochodzące z pomiaru telemetrycznego prowadzonego przez firmę AGB Nielsen Media Research na próbie 2 000 gospodarstw domowych. Wielokrotnie Zarząd TVP SA formułował zastrzeżenia dotyczące jakości pomiaru, na podstawie analizy struktury panelu, poziomu wymiany gospodarstw domowych w panelu oraz danych od operatorów kablowych.

Wyżej wymienione czynniki mogą wpływać na jakość panelu badawczego, co może prowadzić do zaniżenia oglądalności stacji i programów TVP i w rezultacie wpływać na przychody reklamowe Spółki.

Analizując dane o oglądalności flagowych programów Telewizji Polskiej należy mieć na uwadze fakt, iż od roku 2013 w drastyczny sposób rośnie fragmentacja widzów telewizyjnej spowodowana rozwojem naziemnej telewizji cyfrowej. Statystyczny widz, który w 2013 r. oglądał dziennie średnio 5–6 stacji, obecnie ogląda ich ponad dwadzieścia.

W 2013 r. były 123 stacje polskojęzyczne, a w 2016 r. takich stacji było już 230, w tym dostępnych w naziemnej tv, za darmo jest 27 stacji.

Znaczenie głównych stacji TVP1, TVP2, Polsatu i TVN spada z roku na rok, gdyż widzowie przechodzą do stacji tematycznych. Łączne udziały 4 głównych stacji w 2013 r. wynosiły 48%, a w 2016 r. tylko 41%.

Ten ogólny trend przekłada się na mniejszy lub większy spadek oglądalności poszczególnych programów i formatów, w zależności od stopnia ich „zużycia”, oraz malejącej z czasem atrakcyjności dla odbiorców.

Oglądalność wybranych programów TVP1 2015–2016 (wszyscy 4+)						
program	widownia			udział %		
	2015	2016	różnica	2015	2016	różnica
TELEEXPRESS	3 598 054	<b>2 988 344</b>	-609 710	35,3	<b>30,4</b>	-4,9
WIADOMOŚCI 19:30	3 424 878	<b>2 946 187</b>	-478 691	24,6	<b>21,2</b>	-3,4
SPRAWA DLA REPORTERA	3 242 594	<b>3 069 668</b>	-172 926	22,5	<b>21,8</b>	-0,7
PONIEDZIAŁKOWY TEATR TV	824 367	<b>654 305</b>	-170 062	5,1	<b>4,4</b>	-0,6
JAKA TO MELODIA?	2 803 721	<b>2 459 967</b>	-343 754	25,5	<b>23,0</b>	-2,5
KLAN	2 372 906	<b>2 099 939</b>	-272 967	20,3	<b>18,3</b>	-2,0
OJCIEC MATEUSZ	4 388 019	<b>4 051 846</b>	-336 173	27,6	<b>26,2</b>	-1,4
KOMISARZ ALEX	2 353 050	<b>2 015 429</b>	-337 621	15,1	<b>13,1</b>	-2,0
RANCZO	5 995 946	<b>5 299 483</b>	-696 463	35,4	<b>30,9</b>	-4,5
ROLNIK SZUKA ŻONY	4 093 047	<b>4 343 774</b>	-250 272	25,3	<b>28,2</b>	2,9
PUCHAR ŚWIATA W SKOKACH NARCIARSKICH	3 832 432	<b>3 576 902</b>	-255 530	29,1	<b>27,8</b>	-1,4

Oglądalność wybranych programów TVP2 2015–2016 (wszyscy 4+)						
program	widownia			udział %		
	2015	2016	różnica	2015	2016	różnica
PANORAMA	1 487 966	<b>1 390 403</b>	-97 563	13,1	<b>12,4</b>	-0,7
MAGAZYN EKSPRESU REPORTERÓW	2 624 442	<b>2 277 560</b>	-346 882	20,5	<b>17,7</b>	-2,8
BARWY SZCZĘŚCIA	3 660 551	<b>3 415 880</b>	-244 671	23,0	<b>22,2</b>	-0,8
M JAK MIŁOŚĆ	6 633 059	<b>6 237 589</b>	-395 470	40,3	<b>38,6</b>	-1,7
NA DOBRE I NA ZŁE	5 186 104	<b>4 801 639</b>	-384 465	32,3	<b>30,6</b>	-1,7
O MNIE SIĘ NIE MARTW	1 863 321	<b>1 913 147</b>	49 826	12,2	<b>12,7</b>	0,5
RODZINKA.PL	1 344 944	<b>1 160 348</b>	-184 596	9,1	<b>8,4</b>	-0,7
KOCHAM CIĘ POLSKO	br. emisji	<b>1 918 697</b>		br. emisji	<b>13,5</b>	
THE VOICE OF POLAND	2 166 851	<b>2 024 034</b>	-142 817	14,1	<b>13,5</b>	-0,7
JEDEN Z DZIESIĘCIU	1 477 388	<b>1 451 991</b>	-25 397	11,6	<b>11,6</b>	0,0
POSTAW NA MILION	1 251 412	<b>1 220 700</b>	-30 712	9,7	<b>9,8</b>	0,1
FAMILIADA	1 971 088	<b>1 775 962</b>	-195 126	20,6	<b>19,0</b>	-1,6

Oglądalność wybranych programów Polsatu 2015-2016 (wszyscy 4+)						
program	widownia			udział %		
	2015	2016	różnica	2015	2016	różnica
WYDARZENIA	2 264 010	<b>2 060 453</b>	-203 557	17,86	<b>16,39</b>	-1,47
ŚWIAT WEDŁUG KIEPSKICH	1 804 982	<b>1 704 887</b>	-100 095	13,03	<b>12,47</b>	-0,56
MALANOWSKI & PARTNERZY	1 624 684	<b>1 526 640</b>	-98 044	17,01	<b>16,75</b>	-0,26
DLACZEGO JA?	1 289 785	<b>1 241 079</b>	-48 706	12,01	<b>10,16</b>	-1,85
PIERWSZA MIŁOŚĆ	2 033 647	<b>1 813 836</b>	-219 811	16,69	<b>15,34</b>	-1,35
PAŃSTWO W PAŃSTWIE	1 670 183	<b>1 640 157</b>	-30 026	10,51	<b>10,68</b>	0,17
TOP CHEF	1 682 597	<b>1 473 388</b>	-209 209	10,81	<b>9,72</b>	-1,09
PRZYJACIÓŁKI	2 101 238	<b>1 974 859</b>	-126 379	13,83	<b>13,64</b>	-0,19
TANIEC Z GWIAZDAMI	3 305 324	<b>2 900 132</b>	-405 192	21,8	<b>19,5</b>	-2,30
HELLS KITCHEN PIEKIELNA KUCHNIA	1 639 316	<b>1 339 715</b>	-299 601	10,17	<b>8,39</b>	-1,78
MUST BE THE MUSIC - TYLKO MUZYKA	2 184 960	<b>2 003 246</b>	-181 714	13,24	<b>12,66</b>	-0,58

Oglądalność wybranych programów TVN 2015-2016 (wszyscy 4+)						
program	widownia			udział %		
	2015	2016	różnica	2015	2016	różnica
FAKTY	3 026 556	<b>2 954 689</b>	-71 867	23,39	<b>22,98</b>	-0,41
UKRYTA PRAWDA	1 271 022	<b>1 334 835</b>	63 813	12,7	<b>13,41</b>	0,71
SZPITAL	1 998 675	<b>1 796 860</b>	-201 815	17,2	<b>15,76</b>	-1,44
NA WSPÓLNEJ	2 475 902	<b>2 199 575</b>	-276 327	16,17	<b>14,49</b>	-1,68
MAM TALENT	3 097 385	<b>3 044 536</b>	-52 849	20,02	<b>20,11</b>	0,09
KUBA WOJEWÓDZKI	1 257 202	<b>1 220 616</b>	-36 586	13,67	<b>13,47</b>	-0,20
TOP MODEL	1 708 953	<b>1 522 842</b>	-186 111	12,19	<b>10,93</b>	-1,26
YOU CAN DANCE	1 683 448	<b>1 315 849</b>	-367 599	12,87	<b>10,39</b>	-2,48
MALI GIGANCI	3 334 935	<b>2 556 692</b>	-778 243	22,4	<b>16,96</b>	-5,44
UWAGA!	2 344 468	<b>2 192 696</b>	-151 772	16,18	<b>15,41</b>	-0,77

TELEWIZJA POLSKA SA  
Prezes Zarządu  
Jacek Kurski

**Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego**

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rozwoju i finansów  
Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W tym oświadczeniu chciałbym poruszyć problem przepisów prawa dotyczących pomocy de minimis i ograniczających rozwój zatrudnienia młodzieży w celu nauki zawodu. Wspomniany zapis w lipcu 2014 r. objął refundacje wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom. Problem polega na wskazaniu dnia udzielenia pomocy. Z przepisów wynika, że pomoc zostaje udzielona nie w chwili realnego otrzymania środków finansowych przez przedsiębiorstwo, a w chwili podpisania z właściwym organem odpowiedniej umowy lub podjęcia przez organ decyzji.

W obecnym stanie prawnym podpisanie przez przedsiębiorstwo umowy z Komendą Wojewódzką OHP na refundacje wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym za czas trwania nauki w szkole przyzakładowej jest niemożliwe, jeżeli wynikająca z umowy kwota refundacji powoduje przekroczenie równowartości 200 tysięcy euro. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest fakt, że już samo podpisanie umowy jest interpretowane jako otrzymanie środków finansowych, jednakże wypłata następuje dopiero po złożeniu odpowiedniego wniosku o jej wykonanie, z jednoczesnym złożeniem list płac, które odpowiadają faktycznie poniesionym kosztom. Warto zaznaczyć, że w rzeczywistości wypłacona kwota refundacji jest znacznie niższa niż założona jako pomoc de minimis, ponieważ nie wszyscy uczniowie kończą szkołę, a w trakcie nauki opuszczają lekcje i godziny praktyk zawodowych, pomniejszając jednocześnie swoje wynagrodzenia, a co za tym idzie – kwoty wypłacane z refundacji.

Szanowny Panie Premierze, obecny system przepisów prawa powoduje obniżanie dochodów przedsiębiorstw i zniechęca je do kształcenia zawodowego, które w czasie kampanii wyborczej było tak często podejmowane przez obecnie rządzących.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o ustosunkowanie się do podanych argumentów i odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kroki planuje podjąć kierowany przez Pana resort w celu zachęcenia przedsiębiorców do udziału w kształceniu zawodowym?

2. Czy kierowany przez Pana resort planuje aktualizację obecnych przepisów w oparciu o opinie prowadzących kształcenie zawodowe firm i przedsiębiorstw?

Z poważaniem  
Waldemar Sługocki

**Stanowisko  
MINISTRA  
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 6 czerwca 2017 r.

Pani  
Elżbieta Rafalska  
Minister Rodziny, Pracy  
i Polityki Społecznej

Szanowna Pani Minister,  
w związku z przekazaniem przez Marszałka Senatu RP przy piśmie z dnia 17 maja 2017 r. znak: BPS/043-41-1037/17 oświadczeniem złożonym przez Senatora RP Pana

Waldemara Sługockiego na 41. posiedzeniu Senatu w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie przepisów dotyczących pomocy *de minimis* w zakresie refundacji wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym, pragnę zauważyć:

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.) minister właściwy do spraw pracy realizuje zadania na rzecz rynku pracy przez zapewnienie jednolitości stosowania prawa, w szczególności przez udzielanie wyjaśnień dotyczących stosowania przepisów ustawy.

W związku z powyższym przekazuję ww. oświadczenie w celu załatwienia zgodnie z właściwością.

z upoważnienia  
MINISTRA  
ROZWOJU I FINANSÓW  
Paweł Gruza  
Podsekretarz Stanu  
w Ministerstwie Finansów

**Odpowiedź  
MINISTRA RODZINY, PRACY  
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 28.05.2017 r.

Pan  
Stanisław Karczewski  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatorskie Pana Waldemara Sługockiego w sprawie przepisów dotyczących pomocy *de minimis* w zakresie refundacji wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym przesłane wystąpieniem Marszałka Senatu RP z dnia 17 maja 2017 r., znak: BPS/043-41-1037/17 do Pana Mateusza Morawieckiego, Wiceprezesa Rady Ministrów oraz Ministra Rozwoju i Finansów i przekazane w celu załatwienia do Pani Minister Elżbiety Rafalskiej, przedkładam poniższe wyjaśnienia uwzględniające informacje uzyskane od Pana Marka Niechciała, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2017 r. poz. 1065), przedsiębiorca może ubiegać się o refundację kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne zatrudnionej osoby młodocianej. Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 6a ustawy o promocji zatrudnienia (...), refundacja ta stanowi pomoc *de minimis*. Za dzień jej udzielenia przyjmuje się dzień, w którym przedsiębiorca nabył prawo do otrzymywania refundacji, a nie dzień, w którym została mu ona wypłacona, o czym mowa w przepisie art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1808, ze zm.). W przypadku przedsiębiorcy zatrudniającego osobę młodocianą jest to dzień, w którym zawarł on umowę z Ochotniczym Hufcem Pracy (OHP). Obowiązkiem organu udzielającego pomocy *de minimis* jest wystawienie zaświadczenia potwierdzającego wartość i charakter udzielonej pomocy. Dla pomocy *de minimis* stanowiącej refundację kosztów wynagrodzenia i składek na



ubezpieczenia społeczne, wartość udzielonej pomocy stanowi pełna kwota refundacji za cały okres zatrudniania (okres ten wynosi 36 miesięcy). Natomiast wypłata środków następuje sukcesywnie po upływie każdego kolejnego miesiąca zatrudniania, na podstawie dokumentu potwierdzającego wypłatę wynagrodzenia osobie młodocianej. Oznacza to, że w dniu zawarcia umowy, beneficjent pomocy de minimis nabywa prawo do refundacji. Może to skutkować tym, że przedsiębiorstwa, które wykorzystywały dużą część limitu pomocy de minimis przed podpisaniem umowy z OHP, nie zatrudnią osoby młodocianej, gdyż doprowadziłoby to do przekroczenia dopuszczalnego progu 200 tys. EUR.

Należy podkreślić, iż w trakcie 36-miesięcznego okresu zatrudniania, osoba młodociana ma prawo zmienić pracodawcę. Wiąże się to z obowiązkiem dokonania korekty wartości udzielonej temu pracodawcy pomocy de minimis – zmniejszeniem jej do kwoty stosownej do okresu zatrudniania, wskazanym w oświadczeniu Pana Senatora. Korekty wartości wymaga również pomoc de minimis, której wartość została zmniejszona na skutek nieobecności w pracy zatrudnionej osoby młodocianej lub jej rezygnacji z pobierania nauki. W związku z obowiązującym limitem pomocy de minimis, pragnę również zwrócić uwagę, na konieczność badania powiązań występujących między podmiotami gospodarczymi, w sytuacji, gdy przedsiębiorstwa łączy chociaż jedna z relacji, określonych w art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r.). Jeśli wnioskodawca ubiegający się o pomoc de minimis jest przedsiębiorstwem powiązaniem, przedstawiana przez niego wartość pomocy de minimis otrzymanej w okresie ostatnich 3 lat podatkowych stanowi sumę pomocy de minimis udzielonej wszystkim przedsiębiorstwom powiązaniem (bez względu na to, które z nich wnioskuje o pomoc).

Pragnę również poinformować, że na refundację wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym przeznaczane są corocznie z Funduszu Pracy znaczne środki. W planie finansowym Funduszu Pracy na 2016 r. została zabezpieczona kwota w wysokości 220.000,0 tys. zł, która na prośbę OHP została zwiększona w trakcie roku o 28.000,0 tys. zł. Łącznie OHP otrzymały środki w wysokości 248.000,0 tys. zł. Na rok 2017, zgodnie z zapotrzebowaniem złożonym przez OHP, zabezpieczono środki w wysokości 246.000,0 tys. zł. Zgodnie ze sprawozdaniem MPiPS-02 o przychodach i wydatkach Funduszu Pracy, OHP wydatkowały na powyższe zadanie w 2016 r. 247.998,3 tys. zł dla 122,5 tys. osób, a od stycznia do kwietnia br. 79.124,8 tys. zł dla 74,9 tys. osób. Dla porównania, w 2016 r. wydatki na szkolenia oferowane przez urzędy pracy osobom bezrobotnym i poszukującym pracy wyniosły 153 881,7 tys. zł, a szkolenia rozpoczęły 53 642 osoby.

Informuję ponadto, że zasady zatrudniania pracowników młodocianych będą przedmiotem prac Zespołu do spraw opracowania projektu ustawy – Kodeks pracy Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Pracy.

Z poważaniem

MINISTER  
z up. Stanisław Szwed  
SEKRETARZ STANU